

နိ : နိ : ဝာ င ဝ

အကြည်ဝတ် ကိုယ်ပိုင်ရောဂါ

BURMESE
CLASSIC
1997

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်နှစ်ချက်အမှတ်	- ၅၀၁၁ ၂၇၀၉၀၇
မျက်နှာစုံနှစ်ချက်အမှတ်	- ၅၀၀ ၂၄၀ ၂၀၈
အုပ်စီမိုင်း	- ကိုသန်း
ထုတ်ဝေသူ	- အေပီးသီတာ (မီးမီးစာပေ) (မြို့လက်၅၁)
	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြို့-၀၄၉၀၂)
	စံပယ်အောင်ဆက်
	၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းအလင်	- အောင်မင်းလွင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ
	ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၂၂၀၀ ကျပ်

တိယပိုင်ရာဝါ
အကြည်တော်

သာယာလှပသောနေ့တစ်နေ့
တွင် တီကောင်တစ်ကောင် တွင်းထဲမှ
တက်လာသည်။

လန်းဆန်းသွားအောင် လေ
ကောင်းလေသန့်ရှင်းနောက် အခြားတိ
ကောင်တစ်ကောင်ကို အနီးအနားတွင်တွေ
့၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟိုင်း . . . နေကောင်းပါစ၊
ဘော်တီ”

(ဘော်တီဆိုသည်မှာ ဘော်ဒါတ်
ကောင်ဟု ခက်ဆစ်ထွက်၏။)

ဟိုဘက်တီကောင်က သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြော။ တွေးပြီးရပ်နေသည်။
မျက်လုံးပင်မဖွင့်။ သူစဉ်းစား၏။

“အင်း . . . ဒီကောင် ဘာကြောင့်ငါ့ကိုပြန်မပြောတာပါလိမ့်။ မာန
ကြီးပြီး သူ့ကိုယ်သူနဂါးကြီးပဲထင်နေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆီက ငါ့ဆွေ
ထားတဲ့မြေဆွေး ပြန်မပေးမိလို့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိမ္မရေးအရ ထပ်ပြီး
နှုတ်ဆက်ဦးမှပဲ”

ဟုဆို၍ တီကောင်ပြုံး အလှပဆုံးပြုံးကာ . . .

“ဟယ်လိုဘော်ဘော်တီ ရာသီဥတုကအရမ်းသာယာတယ်နော်”

ဟိုကောင်က တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။

သူ၏ ဖော်ရွေသောနှုတ်ဆက်မှုကို တစ်ဘက်တီကောင်မှ ဘာမှ
အသိအမှတ်မပြု။ သူစိတ်ဖျက်စွာသက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဒေါသလည်းနည်း
နည်းထွက်လာသည်။

“ဒီတီကောင် သောက်ဘဝင်မြင့်နေတယ် အရင်စိတ်နဲ့ဆိုမလွယ်
ဘူး . . . ဟူး။ ဒီလောက်တောင်မာနကြီးနေတဲ့တီကောင် ဘယ်သူသား
သမီးလည်းဆိုတာမှတ်ဦးမှ”ဟု ဆိုကာ ရုပ်ငှက်ရန် ကုတ်ကိုဆွဲပြီး
ဟိုတီကောင်ကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်တီကောင် ကြက်
သေ သေသွားပြီး သူ့ဘာသာသူတွင်းထဲပြန်ဆင်းသွား၏။ ပြီးမှညည်းစွား
လိုက်သည်။

“တောက် . . . အသက်ကြီးလာရင် ဘာမှမကောင်းဘူး။ အခုပဲ
ကြည့်လေ ကိုယ့်ဖင်ကိုတောင် သူများခေါင်းမှတ်ပြီး မှားနှုတ်ဆက်မိနေပြီ”
ဤသို့ပင်

♦ ♦ ♦

ထိုသို့ပင် အသက်ကြီးလာလျှင်
ဘာမှ မကောင်းတော့သောအချိန်မ
ရောက်မီ ကျွန်တော်တို့ အချစ်အကြောင်း
ပြောကြရပေလိမ့်မည်။

အချစ်ကြောင်း စတင်ပြောမည့်
အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင် (မင်း
သား)မှာလွမ်းဆွေး ဝမ်းနည်းဘွယ်ကောင်း
စွာ သေလွန်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေတို့၏အနီးအနား ပတ်
ဝန်းကျင်နှင့် ကြားဖူးသမျှထဲမှာ အချစ်

ကြောင့် သေသည်မသာ ကြားဖူး၊ တွေ့ဖူးခြင်း ရှိချင်မှရှိပေလိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်တော်ဆက်လက်ဖော်ပြလတ္တံ့သော ဇာတ်လမ်းထဲမှ
ဇာတ်ကောင်သည် လူသန်းပေါင်းများစွာထဲမှာမှ ထူးဆန်းစွာ အချစ်ကြောင့်
သေခဲ့သော မသာလေးတစ်လောင်းမျှသာဖြစ်၏။

သုသည်သူတို့ဘဝကို မရောက်မီမှာပင် သူနာဘဝမှနေ၍ သူသေ
ဘဝသို့ လွန်ပရိုမိုးရှင်း (Jump Promotion) ဖြင့် လွယ်ကူလှပစွာ ခုန်ကူးသွား
သောသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သုမည်သို့နည်းဖြင့်၊ မည်သည့်နည်းကိုအသုံးပြု၍ ခုန်ကူးသွား
သည်ကို နောင်လာနောင်သားများ ဆင်ခြင်မိစေရန် မျက်ရည်တိုင်းဝိုင်းဖြင့်
တင်ပြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့တင်ပြနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော့်မလည်း မသာလက်
ဘော(လ်)ပင်တပ်၍ ကိုယ်တိုင်လက်ဖြင့်လှည့်ယူကာ သဘောတူညီမှုလက်
မှတ်ရယူခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ဆိုင်မှုရရှိခဲ့သော လူငယ်မသာလေးများရှိလျှင်
အကြောင်းကြားပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ သေသူ၏
ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံ၊ တောင်းပန်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပန်ကြားလိုက်ရပါသည်။
ဤကား ကျွန်ုပ်၏စေတနာစစ်စစ်ပင်။

◆ ◆ ◆

“ကျွန်တော် သေခဲ့ပါပြီ”

ဇာတ်လမ်းအစကတည်းက ကျွန်တော်သေခဲ့ကြောင်းကို ကြိုတင်ပြောပြထားရခြင်းမှာ မိတ်ဆွေတို့ ဤဇာတ်လမ်းကိုစတ်ပြီး မျက်ရည်တိုင်းစိုင်းနှင့် ခံစားရမည်စိုး၍ ကြိုတင်အစီရင်ခံထားရခြင်းဖြစ်၏။

လူ့ဘဝတွင် လူများသည်တစ်ခါ သေသောကြိုးကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကထိုသို့မဟုတ်၊ တစ်ဘဝထဲ၌သာ သုံးခါ

သေခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤစကားကြား၍ မိတ်ဆွေတို့၏ နားထဲ အဆန်းဖြစ်နေကြပေလိမ့်မည်။ မည်သူကမှ သုံးခါသေခြင်းမျိုး ကြုံဖူးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ကြားဖူးကောင်းပင်ရှိကြလိမ့်မည်မထင်။ ကျွန်တော်မလိမ့်ပါ။ (သေပြီးမှတော့လည်း မထူးပါဘူး။) ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူ့ဘဝရလာခဲ့က တစ်ခါကလေးအတွင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပိုးစိုးပက်စက် သေဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ သေဆုံးခြင်းအတွက်လည်း ကျွန်တော်နောင်တမရမိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် အလွန်ချစ်သောချစ်သူတစ်ယောက်အတွက် အသက်ပေးခဲ့ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေတို့ထံတွင်လည်း အချစ်အတွက် အသက်ပင်ပေးချင်ကြသောသူများရှိကြပေလိမ့်မည်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်၍သေဆုံးခြင်း၊ ချစ်သူကို ကာကွယ်ရင်း မတော်တဆသေဆုံးသွားခြင်း၊ အချစ်ကိုရယူရန်အတွက် အဓမ္မကြံစည်ရင်း လွဲချော်ထိခိုက်သေဆုံးခြင်း၊ ချစ်သူက မိမိ၏ချစ်ကိုမယုံကြည်၍ ယုံကြည်အောင်သက်သေပြရင်း ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုစိတ်ကူးများသည် လွန်စွာကြမ်းတမ်း၍ အဆင့်နိမ့်လှသည်ဟု ကျွန်တော်စွပ်စွဲပြောဆိုရပါသည်။ မသာဖြစ်ကံမကောင်းဟု ပြော၍ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကထိုသို့မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အသက်ပေးပုံက ယဉ်ကျေးသည်၊ လှပသည်၊ လွန်စွာ မသာကဗျာဆန်သည်။

ဤသည်ကား ကျွန်တော်သေဆုံးခဲ့ရပုံကို ချီကာချဲ့နေခြင်းမဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသာဂုဏ်ရှိလွန်းလှ၍ဖြစ်၏။ သေပန်းမှာပွင့်၏။ လူတကာနှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစား၏။ ကြားသူတိုင်းမှာစုတ်သတ်၏။ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် အိမ်မြှောင်ပင်စုတ်ထိုး၏။ ကျွန်တော်၏ မွေးသမခင် ရွှေနှုတ်တော်မူင်

“သေတာပဲ အေးပါတယ်တော်”

ဟူ၍ ဂုဏ်ယူစွာရေရွတ်ရပေသည်။

ဤမျှလောက်သိရှိမှုနှင့် သေတာချင်းစာတူတူ ကျွန်တော်မသာ ဂုဏ်မောက်နေသည်မှာ လွန်အံ့မထင်။ အဖြစ်အပျက်များကို မယုံကြည်ရှိ နေပါက ကျွန်တော်သေဆုံးစဉ်ခါက မှီခဲ့သောသူများကိုမေးကြည့်ကြပါ။ ထို အချိန်၊ ထိုကာလတွင် လူများသည်ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဘာကားပြနေသည်ကိုမသိ။ အီရန်နှင့် အမေရိကန်အရေးကိုမမှီ။ ပရိမီးယားဘောလုံးပွဲကို မကြည့်နှင့်။ နေရာတကာ ကျွန်တော့်အကြောင်းချည်းသာ ရေပန်းစားနေတော့ကြောင်း သိမှီခဲ့သူများ ရှင်းပြကြပေလိမ့်မည်။

ဤသည်မှာ လူတိုင်းနှုတ်ဖျား ရေပန်းစားသည်ဟူသောအသုံး သည် လူတကာသုံးသောစကားလုံးမှီသုံးလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ် တွန်တော်တော့ ဤအများသုံးစကားလုံးဖြင့် အဆင့်နှိမ့်ချ၍မပြောလိုပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း သေဆုံးခြင်းကို သူတစ်ပါးနှင့်မတူ တမူ ထူးခြားအဆင့်မြင့်စွာ မသာမျက်နှာရွှေပန်းပွင့်လန်းသည်ဟူ၍ သုံးလိုသော ကြောင့်ပင်။ အချို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍

“ဪ... ဒီကောင်နယ်၊ သေမှခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး မျက်နှာ ရွှေပန်းပွင့်ရတယ်လို့”

ဟူ၍ မချီတင်ကဲစုတ်တသတ်သတ်မချင့်မရဲ ဆိုလတ်သည်ဟူ၏။ လူတကာနှုတ်ဖျား ရေပန်းစားသည်ဟူသည့်နေရာတွင်လည်း လူတကာနှုတ် ဖျား ရွှေပန်းစားလွန်းသူဟူ၍ အဆင့်မြင့်မြင့်သာ နှိုင်းယှဉ်လိုက်လိုပေ၏။ ဤသည်ကား ကျွန်တော်၏အလိုတည်း။

ကဲ... ဤမျှလောက် နှိုးမွှမ်းနေရအောင် မင်း ဘယ်လိုသေခဲ့လဲ။ သုံးခါတိတိ ဘာလိုသေခဲ့ရလဲ။ လူတကာနှုတ်ဖျား ရွှေပန်းစားရလောက် အောင် (မင်းပြောသလို) မင်းကဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လို့လဲမေးကြလိမ့်မည်။

ဟုတ်ကဲ့... ဖြေပါမည်။ ထိုအဖြေမပေးခင် ကျွန်တော့်၏ (ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင်စပ်ဆိုထားသော)သီချင်းကလေး အရင်ဆိုပြပါမည်။ နားဆင် တော်မူပါ အရပ်ကတို့ -

လူမမာဖြစ်ဖို့... ကျွန်တော်ကြိုးစားမည်...

ဂီလာနဖြစ်ဖို့... ကျွန်တော်ကြိုးစားမည်...

ဆွေသန်းသား ဇာနည်...

(ကျွန်တော့အမေနာမည်တ ဒေါ်ဆွေသန်းခင်... ဗျ...)

ကျွန်တော့နာမည်တ ဇာနည်...)

အခွင့်အရေးရရင်... နာတာရှည်တော့မည်...

♦ ♦ ♦

“ဆရာမောင် ဆေးနီမူနီနဲ့ ငန်းနီ
ကျော်သာ နှစ်မျိုးပေါင်းပြီး တွဲတွယ်ထည့်
လိုက်ပါအမေရာ၊ ပြီးရင်ရေနွေးတစ်ခွက်
အလယ်မှာချပြီး မုံရွာစောင်ခြုံပြီး ဝပ်
နေလိုက်၊ ချက်ချင်း ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျပြီး
အမေ့ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ယူပစ်လိုက်
သလိုပျောက်သွားစေရမယ်၊ ဒါ မြန်မာ
နည်း မြန်မာဟန် ချွေးမြန်မာကြီးများ
ဒီနည်းသုံးလာတာပဲ၊ အမေတို့က
နည်းနည်းလေးကိုယ်ပူ၊ နည်းနည်းလေး

ခေါင်းကိုက်တာနဲ့ ပြုပြီ ဆရာဝန်၊ သွားပြီ အထူးကု”

“ဇာနည်”

သူ၏ ရှည်လျားစွာရင်းပြနေသော စကားအဆုံးမှာပင် အမေက
ထအော်သည်၊ ပြီးနောက် အမေကသူ့ခေါင်းကိုသူ့အုပ်ကိုင်ပြီး...

“အား... ကျွတ်ကျွတ်၊ ငါခေါင်းကိုက်နေတဲ့အထဲ ခေါင်းနောက်
အောင် လာလုပ်မနေနဲ့ဝမ်း၊ ငါ့ကိုဆေးခန်းပို့မလား၊ မပို့ဘူးလားပြော”

အမေတုံ့ပြန်စကားသံကြောင့် ဇာနည်စိတ်ညစ်သွား၏၊ ထို့
ကြောင့်ခါးကိုမင်းသားထောက်ထောက်၍ ဆံပင်ကို လှောင်တော်ပွတ် ပွတ်
ကာ...

“ခက်တာပဲအမေရ အဖျားဆိုတာ သုံးရက်ဖျားမယ်၊ အဖျားဟာ
သုံးရက်ဖျားမယ့်အဖျားဟာ သုံးရက်ပြည့်အောင်ကိုဖျားပြီး ခုနစ်ရက်ဖျား
မယ့်အဖျားဟာ ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင်ကိုဖျားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်များ
ဆေးပေးရင် သုံးရက်စာဒါမှမဟုတ်ငါးရက်စာ ခုနစ်ရက်စာဆိုပြီး အဖျားပတ်
လည်အောင် ပေးကြတာ၊ သုံးရက်ဖျားမယ့်အဖျားဟာ ဘယ်ဆရာဝန်ဆီ
သွားသွား တစ်ရက်ထဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူး၊ အေး ဆရာဝန်က
လူနာကို လုပ်ပေးနိုင်တာ ခဏတော့ သက်သာသွားဖို့ပဲ”

“ဟဲ့... ငါအခု မသက်သာလို့ ပြောနေတာပေါ့တဲ့၊ အား ကျွတ်
ကျွတ် ခေါင်းတွေကကိုက်လိုက်တာ”

“အဲဒါအမေမှားတာ၊ အမှန်တော့ ဒါဟာ ခေါင်းကိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းမှာရှိတဲ့ နပ်(ဖ်)ကြောတွေက ဆွဲကွပ်ပစ်လိုက်တာ နပ်(ဖ်)
ကြောတွေက ဘာဖြစ်လာလည်းသိလား ကျန်တဲ့ လည်ပတ်နေတဲ့သွေး
ကြောတွေက ဆက်သွားစရာနေရာမရှိတော့လို့ ခေါင်းပေါ်ဝှံ့တက်လာတာ၊
မြန်မာလိုဆိုရင်တော့ ပထဝီကြောမပွင့်တာပေါ့၊ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာဘော

ဝါယော ဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ ပွဲစည်းထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပထဝီတစ်ခု
ချွတ်လွင်းတာပေါ့၊ အမှန်တော့ ပထဝီကြောဆိုတာ လူရဲ့ခြေထောက်မှာ
ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးမြန်မာကြီးများက လူတစ်ယောက်ခေါင်းကိုက်ရင်
ခြေကိုနှိပ်ပေးကြတာပဲ၊ ဆေးပညာ သဘောအရဆိုရင်”

“ဇာနည်”

သွစကားမဆုံးမီ အမေဖြစ်သူက သံကုန်ခြစ်အော်သည်။ နောက်
အမေက သူ့ဘာသာသူ ညည်းတွားဟန်ဖြင့် . . .

“အောင်မလေး ဦးဆန်းကြီးရေ ရှင်မသေခင်ကပြောခဲ့တာ
မှတ်မိသေး၊ မိဆွေသန်းရေတဲ့၊ ငါကလည်း ဦးဆန်း၊ အင်္ဂါသား၊ နင်က
လည်းဆွေသန်းဆိုတော့ အင်္ဂါသူ၊ တို့သားလေးဇာနည်ဆိုတာကလည်း
အင်္ဂါသား၊ ဇာတ်ပွဲဝါသနာကလည်း နင့်မှာလည်းရှိ၊ ငါ့မှာလည်းရှိဆိုတော့
ဒါကြောင့်တို့သားယောက်ပေါင်းပြီး ဇာတ်လေး ပေါင်းထောင်ကြရအောင်လား
တဲ့၊ ဪ သွားလေသူကြီးပြောသွားတာ အမှတ်ရသေး”

သူ့အမေ ဒေါ်ဆွေသန်းက စကားစဖြတ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။
ပြီးမှဆက်၍

“ဟင် . . . အဲဒီတုန်းကရှင်စကားနားထောင်ပြီး ဝါသနာ
အလျောက် ဇာတ်လေးထောင်မိရင် ရှင်သားလျှာရှည်ပုံနဲ့ ရှင် ဆုံးခင်
ကတည်းက ရှင်ဇာတ် ကွဲသွားမြင်ယောင်လှပေါ့၊ ပရိသတ်က ခဲနဲ့ဝိုင်း
ဆော်လို့လေ”

ဒေါ်ဆွေသန်းစကားကို ဇာနည်ကအထွန့်တက်ပြီး

“အမေကလည်း ကျွန်တော့်ကြောင့် အဖေရဲ့ဇာတ် မကွဲစေရပါ
ဘူး၊ သားက”

သွစကားပင်မဆုံးလိုက်၊ ဒေါ်ဆွေသန်းက လက်ကာပြပြီး

“တော် . . . တော် တော်တော့ဇာနည်၊ နင့်စကားနားထောင်ပြီး
ငါခေါင်းကိုက်တာလည်းပျောက်သွားပြီ၊ နင့်စကားထပ်ပြန်ကြားမှ ငါ
ခေါင်းပြန်ကိုက်မိတော့မယ်၊ သွားသွား . . . ငါခေါင်းပြန်မကိုက်မီ ဝေးဝေး
သာသွားနေတော့၊ မှတ်ထား သားသမီးဆိုတာ မိဘနဲ့ဝေးဝေးနေရတယ်၊
နင်ဝေးဝေးမှာနေရင် ငါ့ကိုကူညီရာရောက်ပြီ သိလား”

ဒေါ်ဆွေသန်းစကားကြားတော့ ဇာနည်ဝမ်းသာသွားပြီ။

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ . . . အဖေရဲ့ ဝေဒနာဆိုတာ”

“ဟယ် . . . သွားမယ့်သာသွားစမ်းပါ၊ ငါမွေးထားတဲ့သားရုပ်
ငါ့ဘာသာငါကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်လွန်းလို့ပါ”

ဒေါ်ဆွေသန်းစကားကို ဇာနည်က ရိုက်နှိုးစွာ ခေါင်းလေးငုံပြီး

“ဟုတ်ကဲ့အမေ . . . အမေစကား သားနားထောင်ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲပျောက်သွား၏။ အမှန်တော့ဇာနည်က အစက
တည်းကအပြင်သွားချင်နေတာ၊ ဒါကို သူ့၏မိခင်ဒေါ်ဆွေသန်းက နေမ
ကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားရန် ဆွဲခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ယခုမှသူ့အလိုကျသွား
သဖြင့် ခြံအပြင်ဘက် ဒရောသောပါးပြေးထွက်သွားခြင်းပင်။

အမှန်တော့ ဒေါ်ဆွေသန်းနှင့်ဇာနည်မှာ အမေတစ်ခုသားတစ်ခု
ဒေါ်ဆွေသန်းယောက်ျား၊ ဇာနည်အဖေဦးဆန်းကြီး လိပ်ခေါင်းရောဂါနှင့်
ဆုံးပြီးကတည်းက ရှိခဲ့သောအမွေအနှစ်များစုထိုင်ပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ
ရပ်တည်ခဲ့ကြသည်။ တွေးရင်းတွေးရင်း ဒေါ်ဆွေသန်း၏မျက်ဝန်းထဲ
သူ့ယောက်ျား ဦးဆန်းကြီးကိုမြေးမြင်ရင်း မျက်ရည်ဝိုင်း သွားသေး၏။

“ဦးဆန်းကြီးရှိရင် ကောင်းမယ်”

ပြတင်းပေါက်ကလေးရင်း သူ့ ယောက်ျားဦးဆန်းကြီး၏ပုံတို့
စိတ်ထဲပုံ ပြန်ဖော်ကြည့်သည်။ သူ့သားတော်မောင် ဇာနည်တို့သို့ပင်

ကောက်ခွေခွေ ဆံနွယ်စနှင့် ဝဝမိုင်မိုင်
နှုတ်ခမ်းလန်လန် မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း
သွေယောက်ျားပုံစံက ကောင်းကင်ထက်
ဝယ် စပ်ပြီးပြီးနှင့် ခြောင်ကြီးပေါ်လာ၏။

ဪ... သူ့ခမာ ဖြတ်လိုက်
ရသည့်လိပ်ခေါင်း၊ ဆေးရုံတက်လည်း မ
ကောင်း၊ သားရေကွင်းနှင့် ထိုင်ပစ်လည်း
မဝင်နှင့် နောက်ဆုံးထွက်သက်ပါ အနီနေ
ရာမှာပင် တိုးထွက်သွားသလား အောက်
မေ့ရလောက်အောင် ခုကွပေးခဲ့၏။

မသေခင်ကတော့ ကွန်ပျူတာ
ဒီဇိုင်းလုပ်၊ ကြော်ငြာပုံတွေ ရေးလိုက်နှင့်
မအားမလပ်နိုင်အောင် ပျော်တပြုံးပြုံးရှာ
ကျွေးခဲ့သော ဇာတ်ပိုင်ချစ်ကြီး၊ သား
လေးမွေးတာတောင် ဇာနည်လို့မခေါ်ဘဲ
ဖိုးအင်္ဂါလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့လို့ ဒေါ်ဆွေသန်း
မှပင်

“အဲဒီနာမည်တော့ မခေါ်ပါနဲ့
ကိုဆန်းရယ်၊ တော်ကြာတော့ သားကို
ဖိုးအင်္ဂါလို့မခေါ်ဘဲ ရွှေစီးဖြတ်ပြီးခေါ်မှ
ကျုပ်သားလေးခုကွရောက်နေပါဦးမယ်”
ဆိုပြီး တားယူရရှာသည်။

သူ့မှာ ဖြတ်လိုက် ရသည့်လိပ်ခေါင်း
ဆေးရုံတက်လည်း မကောင်း
သားရေကွင်းနှင့် ထိုင်ပစ်လည်း မဝင်နှင့်

အလုပ်ကိုလည်းလောဘကြီး ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်မနေနဲ့၊ အ
ညောင်မိလိမ့်မယ်။ အညောင်ပြေအညာပြေ ကြီးလေးဘာလေးခုန်ဆိုတော့
လည်း ကြီးကမခုန်ရဲ၊ ကျမှာစိုးလို့တဲ့လေ။ သိက္ခာပြောပါကယ်၊ ဒီဇိုင်းနာကြီး
က ကြိုးခုန်နေရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်အမြင်ကောင်းမှလဲ။ အဲဒါနဲ့
လိပ်ခေါင်းနဲ့ပဲ သေကော့တာပဲ။

ဪ... မှတ်မိသေးပါရဲ့၊ ဦးဆန်းကြီးမဆုံးခင်တုန်းက ဦးဆန်း
ကြီး စပ်ဆိုခဲ့တဲ့သီချင်းလေး သူ့ခမာပျော်လည်းဆို၊ စိတ်ညစ်လည်းဆို၊ တဆို
တည်း နှုတ်ဝယ်တဖွဖွ ချွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သွားတဲ့သီချင်း။ အင်း... လိုက်
မှတ်ထားကြ။ ကိုယ်လည်းဒီခုကွမျိုးကြီးရင် ဒီသီချင်းကို ပျော်ပျော်ကြီးဆိုလို့
ရတာပေါ့။

ဦးဆန်းကြီးရဲ့ ဝမ်းဒုက္ခ

(ဦးဆန်းကြီးရဲ့ ဝမ်းဒုက္ခကိုသိလား...
ဇောချွေးပြိုက်ပြိုက် ခေါင်းမူးမိုက်အောင် ညစ်ဖူးလား...
မင်းတို့ဖြစ်တဲ့ ဝမ်းဒုက္ခဟာ ပါမွှား...
ဆတ်ကနဲတိုးလိုက် ဆစ်ကနဲဖြစ်လိုက်
ဂွတ်ကနဲရစ်လိုက် ဇိကနဲရစ်လိုက်
ပန်းချင်နေပြီအိမ်သာပြေးထိုင် မပါပြန်ဘူးဟေ့...
စွမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့ မြန်မာဆေးတွေ
ဂွတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဟိုအင်္ဂလိပ်ဆေးတွေ
ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ တရုတ်ဆေးတွေ
တစ်လုံးသောက်လိုက် နှစ်လုံးသောက်လိုက်

တစ်ကြိမ်သောက်လိုက် တစ်ပြုလုံးသောက်လိုက်
အဲဒါတောင် ငါမပါဘူးဟေ့ . . .)

ဦးဆန်းကြီးရဲ့ ဝမ်းဒုက္ခအကြောင်းလေး
အထူးကုတဲ့ အထူးကုနဲ့ ဆွေးနွေး
ဦးဆန်းကြီးရဲ့ ဝမ်းဒုက္ခအကြောင်းလေး
စဉ်းစားစမ်း ဦးနှောက်နဲ့ ဆေးပေး . . . ဟေး
(-----)

◆ ◆ ◆

“အချစ်ဆိုတာ မျက်လုံးချင်းဆုံ
ရာက စတယ်ကွ”

ညနေဇီဝိုးဖွဲ့ကို အမှီသဟဲပြု
၍ဘိယာဟုမည်သော ခေါင်းပေါင်းဖြူဖြူ
မျက်နှာဝါဝါနှင့်ငတိအား လူအများက
ခေါင်းပေါင်းမှစုစပ်ကာ စည်းစိမ်ခံနေကြ
သည်။

“မင်းကို အဲဒီစကားဘယ်သူ
ပြောလဲ”

လေပြည်သည် သေးငယ်သော
မိုးရေစက်စတုရန်းကို သယ်ဆောင်ရင်း

ဘီယာခွက်ကို ကျီစယ်နေ၏။

“မင်းတို့ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်တွေ့ပြီးမှသာ ချစ်ကြတာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မျက်လုံးကစတယ်လို့ဆိုတာပေါ့”

ကားလမ်းမပေါ်ရှိ ငွက်အိုင်ငယ်မှ ကားတစ်စီးဖြတ်သန်းရှိန်ကြောင့် ရေများစွမ်းကန် လမ်းမပေါ် ခုန်တက်လာ၏။

“ဒါဆိုရင်ကွာ အခုတယ်လီဖုန်းထဲကနေ စကားပြောမိရင်း သေအောင်ချစ်မိသွားတဲ့သူတွေ၊ နောက် မျက်လုံးမမြင်ဘဲတစ်ဦးကိုတစ်ဦး သံယောဇဉ်တွယ်မိသွားသူတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အမှန်တော့ အချစ်မှာမျက်စိမရှိဘူးကွ ငှား . . . ငှား . . . ငှား”

ဘီယာဆိုင်ကလေးမှာ စကားဝိုင်းကကောင်းနေပြီ။ ဦးဆောင်ဆွေးနွေးသူက တင်မောင်လွင်၊ ကန့်ကွက်သူကဇာနည်။

ဇာနည်က ထိုကဲ့သို့ပင် မူးလာလျှင်အမြဲတမ်း ကန့်လန့်တိုက်နေကျ။

“အဲဒါမျိုးက အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပါကွာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်တွေ့ဖူးဘဲ ချစ်ဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ လွယ်တော့မလွယ်ဘူး၊ ဥပမာကွာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မတွေ့ဖူးဘဲ ဖုန်းထဲကတင်ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ အမှန်တော့သာယာကြတာကွာ၊ အကယ်၍ လူချင်းဆုံမိမှ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ တိုက်ရိုက်မြင်ရတဲ့အချိန်ကျမှ ကိုယ်တကယ်မချစ်နိုင်တဲ့ ပုံကြီးမျိုးဖြစ်နေတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဥပမာ ငိုကြွေးပူနေတာတို့ အဲဒီတော့မှ ကိုယ်သာယာခဲ့တာတွေနဲ့အတူ အချစ်စိတ်ပါ ပျောက်သွားတတ်

တယ် . . . ဒါကြောင့် ရှေးလူတွေကပြောခဲ့တာ ချစ်ခြင်းအစမျက်စိကတဲ့”

တင်မောင်လွင်က ရှည်လျားစွာရှင်းပြပြီး မောသွားဟန်နှင့် ဘီယာခွက်ကိုဟန်လုပ်စုပ်ယူလိုက်သည်။ ဒါကို မူးနေပြီဖြစ်သောဇာနည်က အာလေး လျှာလေးနှင့် ဖင်ပိတ်ငြင်းသည်။

• “ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိကဆို၊ မျက်စိနဲ့မကြည့်ဘဲ နှလုံးသားနဲ့ ကြည့်ပြီး ချစ်ခဲ့တာတွေကရောကွာ၊ ဒါကြောင့်ပြောတာ အပေါ်နှစ်လုံးနဲ့ပဲ မတွက်နဲ့၊ အလယ်နှစ်လုံးအတွက်ပါထည့်စဉ်းစား၊ ဒါမှ အောက်နှစ်လုံး သက်သာမှာ”

သူ့စကားကို တင်မောင်လွင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“ဘာလဲကွ . . . မင်းဟာ အပေါ်နှစ်လုံး၊ အလယ်နှစ်လုံး၊ အောက်နှစ်လုံးနဲ့ ခွပ်နေတာပဲ”

တင်မောင်လွင် အမေးကို ဇာနည်က

“အပေါ်နှစ်လုံးဆိုတာ မျက်လုံးကိုပြောတာ၊ အလယ်နှစ်လုံးကနှလုံးသား၊ အောက်နှစ်လုံးကခြေသလုံးလေကွာ၊ မင်းမျက်စိနဲ့တင် ကြည့်ပြီးလှတယ်၊ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တော့ အောက်နှစ်လုံးဖြစ်တဲ့ခြေသလုံးကြီးအောင် လုပ်ကျွေးရမှာပေါ့ကွ”

“ဟာ . . . တော်ပါကွာ မင်းနှစ်လုံးကိစ္စ၊ မင်းနဲ့လည်း ဆက်မငြင်းတော့ဘူး၊ မူးလည်းမူးနေပြီ၊ အိပ်ပဲပြန်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဇာနည်ကသာ . . .

“ခဏနေဦးကွ၊ ဒါလေးဖြတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုပြီး လက်ကျန်ဘီယာခွက်မော့သောက်ကာ . . .

“ဟေ့ ဒီမှာရှင်းမယ်ဟေ့”

ဘီယာပိုင်းထိုင်ပြီးလျှင် ဘာမှမလုပ်ရဘဲချမ်းသာနေသော သူငွေ
လေးဇာနည်ကရှင်းနေကျ။

♦ ♦ ♦

ည . .

လူခြေကရှင်းနေပြီ။ ရှင်းနေလို့
လည်းတော်သေးသည်။ ဘီယာမူး၍ပြန်
လာသောတင်မောင်လွင်နှင့်ဇာနည် နှစ်
ယောက်တည်းလမ်းပိတ်နေ၏။ ယိုင်ထိုး၊
ယိုင်ထိုးနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကြ
ပုံကမသိရင် အရက်သမားကြီးတွေကျနေ
တာပဲ။ သိတော့လည်း၊ အဲ . . . အ
ရက်သမားကြီးတွေပါပဲ။ လမ်းဘေး

မှာတော့ ကားတွေစီရိတန်းရပ်လို့၊

“မင်းတို့လက်တွေမြေကြီးမှာ . . . ထောက်ထားလိုက် . . .
တင်မောင်လွင် . . . မင်းတို့နောက်မှာရောက်နေပြီ . . .
မင်းတို့လက်တွေမြေကြီးမှာ . . . ထောက်ထားလိုက် . . .
တင်မောင်လွင် . . . မင်းတို့နောက်မှာရောက်နေပြီ . . .”
တင်မောင်လွင်က ဘာမှန်းမသိတဲ့ သီချင်းကပ်ပုဒ်ကိုဆိုလာ

သည်။

“နေဦးကွ ငါနဲ့ပေါက်ချင်တယ်”

ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းရပ်ပြီး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် တင်
မောင်လွင်မျက်လုံးပြူးသွား၏။ နံဘေးနားကြည့်တော့လည်းလူနေအိမ်ချည်း
သာ။ သူတို့ရှိနေတာက ပလက်ဖောင်း။

“ဟေ့ကောင် နည်းနည်းအောင့်ထားလိုက်ပါကွ၊ ဒီနားအပေါ့
သွားလို့မရဘူး၊ အိမ်ရောက်မှ”

“အာ . . . အိမ်ကအဝေးကြီးလို့သေးတဲ့ဟာ၊ ငါမနေနိုင်တော့
ဘူး”

ဇာနည်စကားကြောင့် တင်မောင်လွင် ယုယုသလဲ ဖြစ်သွားပြီး

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် ဒီမှာတော့မလုပ်နဲ့ကွ၊ လမ်းဘေးက
အိမ်တွေက မအိပ်ကြသေးဘူး၊ မြင်သွားလို့ ပြဿနာတက်နေပါဦးမယ်”

“တို့အမျိုးက အမြင်မမှိုင်းပါဘူးကွ”

ဇာနည်က အထွန်တက်နေသေး၏။ တင်မောင်လွင်ကသာ

“မင်းအာ. . . မင်းသာမမှိုင်းတာ၊ ကျန်တဲ့သူတွေက မှိုင်းလိမ့်

မယ်ကွ၊ နေရာရွာစမ်းပါဦးကွာ”

တင်မောင်လွင်ကလည်းဇာနည်တိုက်ထားသော ဘီယာတဖြန့်စ်

ဖြဲသောက်မျှမိထားသည့်အတွက် ဤကိစ္စမျိုးလေးနှင့် ရှောင်ထွက်၍မ
ကောင်း။

“နေဦးကွ၊ ဟိုကားနောက်မှာပဲ ရှင်းလိုက်တော့မယ်”

ကြည့်လိုက်တော့ကားက ပါဂျူးကားအမြင့်ကြီး။

“ဟေ့ကောင်ရာ ကားပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့လို့”

“ကားပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့တော့လည်း ခွေးလိုဟောင်ပြလိုက်မှာပေါ့ကွ
ကားဘီးမြင်ရင် သေးမပန်းရမနေနိုင်လို့ ပန်းမိတာပါဆိုပြီး ကြာတယ်ကွာ”
ဟုဆိုကာ ကားနောက်ပြေးကပ်လိုက်သည်။

“ဟား”

ဇာနည်ထံမှ အားရကျေနပ်စွာထွက်ပေါ်လာသော သက်ပြင်းချ
သံ။ တင်မောင်လွင်ကသာမလုံမလဲနှင့် လူရိပ်လူခြေကြည့်နေရသည်။ ဖြတ်
သွားဖြတ်လာကကျဲပီးဆဲ။ ဟိုငတ်ကလည်း ဘီယာတွေမဆန့်မပြဲ သောက်
သုံးလာရောထင်။ ကြောင်းရှည်တစ်ကြောင်းကမဆုံးနိုင်။ ခွေးဇာတ်ခင်းလို့မ
ပြီးနိုင်။ ဘောင်းဘီလေး မကက မကကနှင့်စတိုင်ကျနေ၏။ ထိုခဏမှာပင်

ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသော ပါဂျူးမီး၊ နောက် ကားစက်နှိုးသံ၊ ရုတ်
ချည်းပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကြောင့် ဇာနည်ရော၊ တင်မောင်လွင်
ပါကြောင်သွားကြသည်။ ထိုခဏမှာပင် ထပ်ကြားလိုက်ရသောအသံက . . .

“သတိ ကားနောက်ဆုတ်မယ်၊ သတိ ကားနောက်ဆုတ်မယ်”

ဘက်(ခ)ဂီယာထိုးလိုက်သည်နှင့် အော်တိုထွက်လာသော သတိ
ပေးသံ။ ကားကပါကင်ထိုးထားရာမှ အနောက်ဆုတ်ကာ ထွက်ရန်ပြင်ပုံရ၏။
ဟိုကောင်လည်းကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ်ထွက်ရန်ပြင်သည်။

“ဟာ”

ကားက ဆတ်ခနဲရွေ့ပြီ၊ ထိုတော့မှ နှစ်ယောက်လုံးသတိပြန်

“ဟာ . . . ဟေ့ဟေ့၊ နောက်မှာလူ လူ”

တင်မောင်လွင်၏ ကျယ်လောင်သောအော်သံ၊ သို့သော်နောက်
ကျသွားပေပြီ။ ဟိုကောင် အောက်နှစ်လုံး (ခြေသလုံးနှစ်လုံး)မလှုပ်ရှားနိုင်မိ
မှာပင် ဒုန်းခနဲမြည်သံ ကြားရ၏။

“ဇာနည် . . . ဇာနည်”

တင်မောင်လွင်၏ အာခေါင်ခြစ်အော်ဟစ်သံ။

◆ ◆ ◆

အမှောင်၊ သူ လွန်စွာကြောက်
သောအမှောင်၊ အမှောင်ထဲတွင် သူရုန်း
ကန်ပြေးလွှားဆဲ၊ ညာဘက်ချိုးကွေ့လိုက်
သည်။ အလင်းရောင်မမြင်ရသေး။

“လုပ်ကြံပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘယ်
ရောက်နေလဲ”

သူ၏ ကြောက်လန့်တကြား
အော်သံ၊ မည်သည့်နေရာကမှ ပြန်ထူးသံ
မကြား။ ဇောဇွေးတွေအလိုလို စိန်ထွက်
လာသည်။ ကျောကိုတစ်စုံတစ်ခုခုလှာ
ထောက်သဖြင့် လှည့်ဖမ်းလိုက်ရာ ဟင်

အမြီး၊ ငါငါ ဘာလို့အမြီးပေါက်လာတာလဲ၊ ငါဟာ . . .

“ကယ်ကြပါဦးအို့၊ ကားဘီးမြင်တိုင်း ခွေးဇာတ်မခင်းတော့ပါဘူး”

သူ့ရဲ့ ကယောင်ကတမ်းအော်သံ၊ ဘာမှ မထူးခြား၊ သူ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ”

ခပ်ဝေးဝေးမှ မြင်ရသော အလင်းရောင်ငယ်ငယ်၊

“ငါလာပြီ . . . ငါလာပြီ”

သူ အားတက်ပြီးအလင်းရောင်ဆီပြေးလိုက်သည်။ ကျိန်းစပ်သော အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးကိုပြန်ပိတ်လိုက်မိသည်။ အလင်းရောင် မမြင်တာကြာ၍ မျက်လုံးကျိန်းစပ်သွားပုံရသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့မျက်လုံး ကိုပြန်ဖွင့်လိုက်တော့. . .

“ဟင်”

သူ့မျက်လုံးကိုဖြုတ် ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ သူ့ရုတ်တရက်မျက်လုံးပွင့်လာ၍ ကြောင်ပြီးငြိမ်နေပုံရ၏။

“အို . . . လှလိုက်တဲ့မျက်ဝန်း”

မျက်ဆန်နက်နက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝဲပြာနေသောမျက်တောင် မွေးကော့ကော့လေး၊ နောက် မျက်ခုံးနက်နက်တစ်စုံ၊ ချစ်ခြင်းအစ မျက်လုံး ကဆိုသော တင်မောင်လွင်၏အဆိုကို သူ့ချက်ချင်းသတိရသွားသည်။ သူ့သ တိလက်လွတ် ထပ်ငေးကြည့်နေမိသည်။ နှာခေါင်းထိပ်ဖျားလေးက ချွန်ပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ပန်းရောင်သန်းနေသည်။ ပါးပြင်နုနုပေါ်မှတစ်ဆင့် ဆံ နွယ်စတစ်ချို့ပင် သူ့နဖူးပေါ်ဖြာကျနေပြီ။ အနေအထားက သူမ၏ဆံနွယ်စ များ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိုက်ကာချထားသလိုလို၊ သူမ၏ နက်မှောင် ရှည်လျားတဲ့ဆံနွယ်များကြားမှာ သူနှင့်သူမတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

ကြောင်ပြီးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဖြူစင်နုနယ်သောမျက်နှာလေး သူ့အပေါ်ဘယ်လိုရောက်နေပါ လိမ့်၊ သူစဉ်းစားမရ၊ ခဏငြိမ်သက်နေတုန်းမှာပင် ထိုမျက်ဝန်းလေးသူ့နားမှ ဆတ်ခနဲခွာပြီး. . .

“သူ့သတိပြန်ရလာပြီ”

အသံက သေးသေးနဲ့နဲ့အေးအေးလေး၊ ထိုတော့မှ . . .

“အောင်မလေး ကကြီးပေလို့ပေါ့သားရယ်”

ဟူသော အမေ့ငှက်ဆိုးသံကြီးကြားရတယ်။ ထိုတော့မှ သူလည်း သတိရသွားပြီ။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်ဘယ်ရောက်နေတာပေါ့နော်”

ဇာနည်နှုတ်မှ ကယောင်ကတမ်းထွက်လာသောစကားတချို့၊ ဒါကို အနားရောက်လာသောအမေက

“အေး . . . ဘယ်ရောက်နေ၊ အာ. . . ငါတောင်ယောင်ကုန်ပြီ၊ နင် အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုရောက်နေတာလေ”

ဆေးခန်းဟူသော စကားသံကြားသည်နှင့် ဇာနည်က သူ့ခေါင်းကို သူ ပြန်အုပ်ကိုင်ပြီး. . .

“ဟင် . . . အထူးကုဆေးခန်းဟုတ်လား၊ ဒါဆို ခုနက ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေတာလားဟင်”

“ဟာ . . . ဒါတော့ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နင်ကိုက်တာ နင်ပဲသိမှာပေါ့”

ဇာနည် အမေဖြစ်သူ၏စကားကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ ခုနမြင်တွေ့ လိုက်ရသော မျက်ဝန်းအစုံဆရာမလေးကိုသာလိုက်ငေးနေမိ၏။ ဆရာမ လေးကတော့ သူ့အလုပ်သူလုပ်ရင်းရှုပ်နေသည်။ ဇာနည်ကလည်း ဆရာမ

လှမ်းရာသို့ မျက်လုံးကမခွာ။

“ဟဲ့ . . . အာ လန့်လိုက်တာ ကလူ ကလူ”

ဆရာမကိုလိုက်ငေးနေရင်း ရုတ်ချည်းမြင်လိုက်ရသော သူ့အမေ
မျက်နှာမြင်၍ လန့်တော်မိသေးသည်။ ဒါကိုသူ့အမေဒေါ်ဆွေသန်းက မျက်
နှာမဲ့ရှုကာ

“ဪ . . . အမေ မျက်နှာမြင်တာတောင် သွေးလန့်နေသေးတယ်
ဟုတ်လား၊ ငါလုပ်လိုက်ရသေးတော့မယ်”

သူ့အမေ၏ကြိုးဝါးစကားကို ဇာနည်ဂရုစိုက်အားသေး။ သူ့အမေ
ပခုံးကိုပင် အနည်းငယ်ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး

“မကွယ်နဲ့လေ အမေကလည်း ဒီမှာစိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်နေ
တယ်ဆိုမှပဲ”

ဟုဆိုလိုက်မှ သူ့အမေလည်းပိုစိတ်ဆိုးသွားပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . အကောင်၊ နင့်အမေဒီမှာ ဒီမှာမကြည့်ဘဲ ဘယ်လိုက်
ကြည့်နေတာလဲ”

“ဟာ . . . အမေမျက်နှာက ကျွန်တော်တစ်သက်လုံးကြည့်လာ
တာ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်အမေရာ၊ အခုဟာက ဟာ သွားပြီ”

ဆရာမလေး အခန်းထဲကထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ထိုတော့
မှ သူ့ခေါင်းထဲ တစ်စစ်စစ်နှင့်ပြန်ကိုက်တက်လာပြီး . . .

“အား . . . ခေါင်းကိုက်လိုက်တာအမေရာ၊ ကျွန်တော် . . .
ကျွန်တော်ဘာဖြစ်သွားတာပေါ့တင်”

ဟု ကယောင်ကတမ်းဆိုလိုက်ရာ သူ့အမေကလည်း . . .

“အေး . . . ဘာဖြစ်၊ အာ . . . နင့်စကားတွေကလည်း”

ဆိုကာ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုဟေ့ မနေ့ညက နင်နဲ့တင်မောင်လွင် ဘီယာဆိုင်ကနေ
မူးနေပြီး သူများကားနောက်သေးဝင်ပေါက်လို့ အဲဒါ ကားနောက်ဆုတ်ရင်း
တိုက်မိတာ၊ တစ်ညလုံးလည်း သတိမချ ခေါင်းမှာလေးလေးချက်ချက်လိုက်ရ
တယ်၊ ဟင်း ခွေးစိတ်ပေါက်ပြီး သူများကားဘီးသေးဝင်ပန်းရတယ်လို့
ဖြစ်တာတောင်နည်းသေး”

သူ့အမေရှင်းပြသောစကားသံများကြားတော့ မနေ့ညကအဖြစ်
အပျက်များ ပြန်မြင်ယောင်မိသေး၏။ ဟုတ်သား၊ သူများကားနောက်ဝင်ပြီး
ဟုတ္တလုပ်နေတုန်း ကားကြီးနောက်ပြန်ကြီး မျက်စိတည့်တည့်ဝင်လာတာ။
စဉ်းစားရင်းစဉ်းစားရင်း ခေါင်းကတစ်စစ်စစ်ကိုက်လာပြန်၏။ ခေါင်းကိုက်တာ
ကနည်းနည်းပါ။ ခုနစ်မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်ဆရာမလေးကို ပြန်တွေ့ချင်နေသည်နှင့်

“အား . . . ခေါင်းကိုက်လိုက်တာအမေရာ၊ ကျွတ်ကျွတ် ခုန
ဆရာမလေးပြန်ခေါ်လေးပါ”

အမေကလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် . . .

“ဟဲ့ ခေါင်းကိုက်ရင်လည်း လွဲနေလေ၊ ခဏနေ သက်သာသွား
မှာပေါ့”

“အား . . . လွဲနေလည်းရမှာမဟုတ်ဘူး အမေရာ၊ ခေါင်းတ
သိပ်ကိုက်တာပဲ၊ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ အား . . . ဆရာဝန်မလေးသာ ခေါ်ပေး
ပါ၊ အား လုပ်ပါအမေရဲ့အမြန်ခေါ်ပေးပါ”

သူ့ရဲ့အမူအယာကို ကြည့်ပြီး အမေဖြစ်သူလည်းမနေနိုင်တော့ဘဲ

“ဟဲ့ဟဲ့ . . . လုပ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာသားလေး သားလေးခေါင်းကိုက်
လို့တဲ့”

ဒေါ်ဆွေသန်း အော်သံကြားသည်နှင့် နံဘေးနားသို့ နပ်(စ်)မလေး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး . . .

“ခေါင်းကိုက်လာရင် ဒီဆေး
သောက်ဖို့ ဆရာဝန်မကမ္ဘာပဲပါတယ်၊
ဒီဆေးလေးသောက်လိုက်ပါ”

ဇာနည်က ဆေးများကိုကြည့်ပြီး
“အား ဒီဆေးတွေ သောက်
ရင်လည်း ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ အောင်
မလေး ခေါင်းကကိုက်လိုက်တာ၊ ဆရာ
ဝန်မလေးခေါ်ပေးပါ၊ အား... ကျွတ်
ကျွတ်”

သူ့စကားကို နပ်(စ်)မလေးက
လည်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမက Round
လှည့်နေပါတယ်၊ မသက်သာရင် ဒီဆေး
လေးသောက်ထားလိုက်ပါ၊ ကောင်းသွား
မှာပါ”

နပ်(စ်)မလေးစကားကို သူ့အမေ
ကလည်း...

“ဟုတ်သား .. သားရယ်၊
ဆေးသောက်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ
ပါ၊ ကဲ အမေရေခပ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေး
၏၊ ဇာနည်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်

၇၆၆

ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမက Round
လှည့်နေပါတယ်... မသက်သာရင်
ဒီဆေးလေးသောက်ထားလိုက်ပါ...

၇၆၆

တော့ဘဲ ဆေးလေးလုံးကိုယူ၍ တစ်ပြိုင်ထဲမော့ချလိုက်၏။ ခေါင်းကိုက်က
ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွားပြီး သို့သော် ခေါင်းကအကင်းမသေသေး။ ထို့
ကြောင့် ခုတင်ပေါ်နှစ်ပတ်သုံးပတ်ခန့်လိုနဲ့

“အား . . . ဆေးသောက်ပြီးမှခေါင်းပိုကိုက်လာသလိုပဲ၊ အောင်
မလေးခေါင်းပွင့်ထွက်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ဒီဝေဒနာကိုခင်ဗျားတို့ကို
ပြောပြရင်လည်းနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန်သာခေါ်ပေးပါဗျာ
ဆရာဝန်သာ မြန်မြန်ခေါ်ပေးကြပါ၊ အား ကျွတ်ကျွတ် နာလိုက်တာ
နာလိုက်တာ၊ အား . . . သေတော့မယ်ဗျာ”

ဇာနည်ထံမှ လိုသည့်ထက်ပို၍ ညည်းညူသံကြားရ၍ နပ်(စ်)မ
လေးလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး . . .

“ခေါင်းတအားကိုက်နေရင်လည်း ခဏလှဲနေနော်၊ ကျွန်မ
ဆရာဝန်သွားခေါ်ပေးမယ်”

ဟုဆို၍ပြောပြီး အခန်းပြင်ကမန်းကတန်းပြေးထွက်သွား၏။ ထို
တော့မှဇာနည်လည်း အလိုကျသွားပြီး ခုတင်ပေါ် ပြုံးပြုံးကြီးလှဲနေလိုက်၏။
ဆရာဝန်မသူ့ကိုလာကြည့်ချိန် လှပနေအောင်လို့လေ၊ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အမေ
ဖြစ်သူကပါကြောင်ပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခုနကတော့ ခေါင်းကိုက်တာသေတော့
မယ်ဆို၊ အခုဘာဖြစ်လို့ ပြုံးပြုံးကြီးလှဲနေတာလဲ”

အမေစကားကို ဇာနည်က...

“အမေမသိပါဘူး၊ အမေရာ”

ဆိုကာ ပြုံးပြုံးကြိုးပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းလှလှနှင့် ဆရာမလာလျှင် စတိုင်လ်ကျနေစေရန်အတွက် ခူးတစ်ဖက်ပင်ချိတ်၍ အပြုံးကို မလျှော့ဘဲ တစ်ပုံစံထဲဖြစ်ရန်တင်ထားသေး၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ အခန်းထဲဝင်လာသောခြေသံကြား၍ ဇာနည် အပြုံးကိုအနည်းငယ်ထပ်တင်ကာ မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။ သူ့ပုံက စားဖောင်စင်းသေလို့ ဝင်စားထားသည့်အတိုင်း။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရသော သံပြည့်ကြီးကြောင့် ဇာနည်အံ့အားသင့်သွား၏။ ဟုတ်ပါ။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့မြင်ချင်သောမျက်ဝန်းကလေးမဟုတ်။ မျက်ဝန်းပြုံးပြုံးကြီးပိုင်သော ယောက်ျားဆရာဝန်ကြီး။

“အက်ဒီးဆင့်ဖြစ်ထားတာဆရာ၊ ဆရာမနေရီမွန်က အသေအချာကြည့်ထားပြီးပြီ၊ အဲဒါကိုခေါင်းတအားကိုက်လာလို့တဲ့”

နေရီမွန်တဲ့။ နာမည်လေးသိလိုက်ရရုံနှင့် ဇာနည်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွား၏။

“ဆေးရော မတိုက်ရသေးဘူးလား”

“တိုက်ပြီးပြီဆရာ၊ ဒါပေမယ့်ခေါင်းက တအားကိုက်လို့တဲ့”

ဆရာဝန်က သက်ပြင်းချသည်။ သူ၏ရေရှည်အပြုံးလည်း အလဟယ်ဖြစ်ကုန်ပြီ။

“မှောက်လိုက်”

“ဗျာ”

သူ့ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်သောဆရာဝန်စကားကြောင့် ဇာနည်ကြောင်သွား၏။ ဒါကိုဆရာဝန်က . .

“ဆေးထိုးဖို့ မှောက်လိုက်ပါ”

“ဟင် . . ဆေးထိုးဖို့”

ဆေးထိုးဖို့ဟူသော စကားကြောင့် ဇာနည် လန့်သွားသည်။ သူက ဆေးထိုးရမှာကြောက်သူ။

“ဟို . . . ဟို ဆေးမထိုးလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူးဗျ၊ ခေါင်းဖူးနေတုန်းပဲဆိုတော့ စိတ်ချရတဲ့ အနေအထား မရှိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆေးကိုထိုးရမှာ”

ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ဖို့ ဇာနည် မဟတ်သာသည့်အဆုံး မှောက်ပေးလိုက်ရသည်။

“အိ(စ်)”

တင်ပါးတစ်ဖက် အောင့်ခနဲ၊ ခြေမကြီးကို ကားနေတာ။ ဝမ်းသာအားရ ထမည်ကြံတုန်းမှာပင် . .

“နေဦး . . . တစ်လုံးကျွန်သေးတယ်”

“ဗျာ”

“ရောဂါအခြေအနေအရ ပိုစိတ်ချရအောင်ပါ”

ဘာမှမတတ်နိုင်၊ ပြန်ပြောလို့လည်း မဖြစ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

ဆတ်ဆော့ပြီး ခံရတာကိုး။

“အိ(စ်)”

ခြေမသာမက ခြေသန်းပါ ကားသွား၏။

...

◆ ◆ ◆

“အဟင့်... အဟင့်... ငါ့မှာ
ခြေမကြီးကိုကားနေတော့တာကွာ”

ဇာနည်စကားကို သူငယ်ချင်း
များက ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေကြသည်။
ဇာနည်ကသာဆက်၍...။

“ဪ... ငါ့မှာတော့ ခုနက
မျက်ဝန်းနက်နက်နဲ့ ဆရာမလေး ပြန်လာ
မယ်ထင်ပြီးတော့ ဟန်ဆောင်လိုက်ရတာ
ကွာ၊ နောက်တကယ်လာတော့ ဆရာဝန်
ထီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်”

သူငယ်ချင်းများစိတ်ပါကား မပါ

ကားမသိ၊ ဇာနည်ကိုဖြုတ်ကြည့်နေသည်။ ဇာနည်ကသာဆေးခန်းတုန်းက ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ပြန်သတိရဟန်ဖြင့် တွေ့တွေ့ကြီးငေးရင်း . . .

“တင်မောင်လွင်ပြောသလို ချစ်ခြင်းအမွေကိစ္စက ငါယုံသွားပြီ ကွာ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ချက်မှာရှိတဲ့မဲ့စွာ တစ်ဘက်သို့လှည့်သွားကြ ၏။ သူ့ရုပ်နှင့်သူ့စကားလုံး လမိုင်းမကပ်လွန်း၍ဖြစ်သည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါဆရာ ဝန်ခံလေးကိုချစ်မိနေပြီ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အကြံလေးများရှိရင် ပေးသနားကြပါဦး”

ဇာနည်၏အမေး၊ ဒါကို နံဘေးနားရှိသည့်နေသူက အမြင်ကတ် ကတ်နှင့် . . .

“ဆရာဝန်မကိုကြိုက်ရင် လူမမာဖြစ်ဖို့အရင်ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း ရှင်းရှင်းလေး”

နေသူ၏စကားကို အောင်မျိုးကလည်း . . .

“အေးလေကွာ . . . ကိုယ်ကဆရာဝန်မကို ကြိုက်နေမိတော့ အနီး စပ်ဆုံးဖြစ်အောင် လူမမာဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဒါလေးများ”

အောင်မျိုး၏ထောက်ခံမှုကို မောင်တင်မောင်လွင်ကလည်း . . .

“လူအိုကတော့ မင်းဖြစ်နေပြီးသားပဲကွာ၊ လူနာသာဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ အေး ကြိုးစားရင်းလူသေဖြစ်သွားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ကွာ”

အားလုံး၏စကားသံကိုကြားတော့ ဇာနည်အားတက်သွားပြီး

“အေး ဟုတ်တယ်၊ လူမမာဖြစ်အောင်ငါကြိုးစားမယ်”

ဟုဆိုရင်းနောက်မှ ပြန်သတိရသွားကာ . . .

“နေဦးကွာ . . . လူမမာဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ငါ့မှာ ပါရမီက မပါ ဘူးကွာ၊ ငါ့မှာတစ်ခါမှတောင် ဖျားဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကို နေသူက . . .

“အား . . . လူမမာဖြစ်ဖို့ကပါရမီလိုလို့လား၊ မမာအောင်နေ ရင်လူမမာဖြစ်ပြီပေါ့၊ တကတည်း”

“အဲဒီလို မမာအောင်နေဖို့ဆိုရင် ကြာဦးမှာကွာ၊ ငါကခုချက်ချင်း ဖျား၊ ခုချက်ချင်းဆေးရုံရောက်”

“အောင်မလေး . . . ခုချက်ချင်းဖျားသေဦးမလားကွာ၊ ခုချက်ချင်း ဆေးရုံရောက်ချင်လည်း မကျန်းမာတဲ့သူတွေအောင်ရှာပေါ့ကွာ၊ လူမမာ တွေရင် ဆေးခန်းဖို့၊ မင်းတွေ့ချင်တဲ့ ဆရာမလေးနဲ့တွေ့၊ ဒါလေးများ”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဖြတ်ပြောလိုက်သော တင်မောင်လွင်စကား ကြောင့် ဇာနည်မျက်နှာကြီးဝင်းလက်သွား၏။ နောက်အရှေ့စာအုပ်ကို ပုတ် ကာ . . .

“အဲဒီတစ်ချက်ကိုငါလွတ်နေတာ၊ ဟုတ်တယ် ငါ့ချစ်ခြင်းရဲ့ မြစ်တစ်ဖက်ကိုကူးခတ်ဖို့ လူမမာတည်းဟူသော တံတားကိုရှာရမယ်”

ဆိုပြီး အားလုံးကို လက်ညှိုးစေ့ထိုးကာ . . .

“မင်းတို့ထဲမှာရော ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့သူရှိလား”

ဆိုပြီး မေးလိုက်တော့ အားလုံးတွန့်ဝင်ကုန်တယ်၊ ဒီကောင်က တကယ်လုပ်မယုံကောင်ကိုး။

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ ငါတို့ကဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ စမ်းချင်စမ်းလို့ရသေးတယ်၊ တင်းရင်းနေတာ”

“ချောင်းလေးတောင် ဆိုးဖူးပေါင်၊ လက္ခဏာမှာပါကြည့်၊ အသက် လမ်းကြောင်းနှစ်ထပ်နဲ့”

ဟုဆိုကာ အကြောက်အကန်ငြင်းကြသည်။ ဒါကိုဇာနည်က တစ်ယောက်စီ အသေအချာကြည့်ပြီး . . .

“မလိပ်ကြပါနဲ့ကွာ၊ မှန်း တင်မောင်လွင် မင်းမျက်သားတွေ ဖြူနေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဖြူနေတယ်”

“မျက်သားပဲ ဖြူမှာပေါ့ကွာ”

“ဟိုကောင်အောင်မျိုး မင်းလည်းမျက်နှာကြီးဝါနေတယ်၊ အသည်းယောင်အသားဝါရှိနေသလိုပဲ၊ သေချာပါပြီ ဒီလောက်ဝါနေရင် ဒီရောဂါပဲ”

“မျက်နှာဝါတာ သနပ်ခါးလိမ်းထားလို့ကွာ၊ ဘာမှအသားမဝါဘူး”

“ဟိုကောင်နေသူ မင်းကြည့်ရတာ တစ်နေ့တခြားပိန်ပိန်လာသလိုပဲ၊ ဧကန္တ”

“ဟေ့ကောင် ငါဝိတ်ကျချင်လို့ ကြိုးခုန်နေတာကွာ၊ ဒါကြောင့် ထင်တယ်လုပ်မနေနဲ့၊ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေကိုစည်းရုံးမရ၍ ဇာနည်စိတ်ဖျက်သွား၏။

“လုပ်ပါကွာ . . . တစ်အောင့်လောက်တော့ ဖျားပေးကြပါ”

အားလုံးကလည်း ခေါင်းခါပြီး

“မဖျားနိုင်ပေါင်ဗျာ . . . တခြားကိစ္စဆိုကူညီမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ဘုမသီဘမသီနဲ့ ခြေမသွားကားနေရမှာလား”

“အေးလေ . . . တော်ကြာအေးခန်းရောက်မှ ဆရာဝန်မက ထည့်ဆေးနဲ့ဆော်ထည့်လိုက်လို့ ခြေမကြီးကိုကားနေမှာ၊ ဟိဟိ”

“ဟုတ်ပါ . . . ဟုတ်ပါ၊ သူကားဖူးတိုင်း သူများလိုက်ပေးကားချင်နေတာ”

အားလုံး အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်နေတော့ ဇာနည်ဘာမှမတတ်နိုင်တော့၊ သူ့မျှာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းမဖျား၊ သူများတွေကိုလည်း

ဖျားခိုင်း၍မရနှင့် ဆရာဝန်မလေးနေရိပ္ပန်နှင့်တွေ့ရဖို့အရေး ဝေးရင်းသာဝေးနေတော့၏။ သူ့သက်ပြင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်သည်။ ဒါကို အောင်မျိုးက . . .

“ဟေ့ကောင်ရ . . . နေမကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ တို့လိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေကဖြစ်ခဲ့တယ်ကွာ၊ ဖြစ်တော့လည်းခဏပဲ၊ ဆေးတော်ကြီး နှိပ်လိုက်ရင် အဖျားပိုးပါ ခွေကြောင်မူးကြောင်နဲ့ လည်ထွက်သွားမယ်၊ လူကြီးတွေကမှသာ”

လူကြီးတွေဟူသောစကားကြားတော့ ဇာနည်ခေါင်းပြန်ထောင်လာ၏။ ပြီးမှ . . .

“ဟုတ်တယ် လူကြီးတွေဆို ချူချာကြတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လူမမာအရှာထွက်ရမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး . . .

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်းတို့ ငါ ဆရာမလေးနေရိပ္ပန်နဲ့ တွေ့ရဖို့ လူမမာအရှာထွက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။ သူငယ်ချင်းများက သူတို့၏အူကြောင်ကြောင်ကောင်ကို ငေးရင်းသာကျန်ခဲ့ကြလေသည်။ စကားကတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။

“တကယ့်ကြောင် (Really Cat Man)”ဟူ၍၊

အချစ်သည် အဖျားရောဂါနှင့်
ခပ်ဆင်ဆင်တူပေလိမ့်မည်။ ဆေးပညာ၏
အဆိုအရ လူတိုင်းသည် အချစ်အကြောင်း
ကိုတွေးနေချိန်ဝယ်သွေးနွေးနေတတ်သည်
ဟုဆိုကြသည်။ မယုံကြည်လျှင် ကိုယ့်နဖူး
ကိုကိုယ်ပြန်ဝမ်းပြီး အချစ်အကြောင်း စဉ်း
စားကြည့်လိုက်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်း
ငယ်ပူနွေးလာကြောင်းတွေ့ရပေမည်။

ဤသို့ပင် အချစ်အတွက် နဂို
သွေးနွေးနေတတ်သူများအတွက်တော့
ကိုယ့်ချစ်သူ၏ မျက်နှာကိုစိတ်ကူးယဉ်မိ

တိုင်း အဖျားတက်လာသလို ခံစားကြရလိမ့်မည်ပင်။ မိမိနှင့် လိုက်မက်
သင့်တင့်သော ရောဂါဖြစ်ရန်သာလိုပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်က တုတ်ကွေး
လောက်သာ ခံနိုင်ရည်ရှိပါလျက် ငှက်ဖျားရောဂါပိုးလောက်ခံစားလိုလျှင်
သေဖွယ်ရာလမ်းသာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ပင် အချစ်သည်လည်း ကိုယ့်အတွက် ခံနိုင်ရည်ပမာဏ
လောက်သာ ထားရှိခြင်းသာ ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ကိုယ့် ခံနိုင်ရည်ထက်လွန်
ကဲ၍ ခံစားနေလျှင်တော့

“သေပါပြီ ငါ့ကောင်ပဲ”

တစ်ခါတစ်ရံလည်း အချစ်သည် မိမိနှင့်မလွမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေ
သည်ကိုသိသော်လည်း မမိနိုင်သောနေရာမှိုင့်၍ သူ့ဘာသာသူရှိနေတတ်၏။
ထိုမမိရာနေရာကို ကြိုးစားမျှော်မှန်းနေသည်ကလည်း

“သေမှာပါ ငါ့ကောင်ပဲ”

ရှင်းလင်းသွားစေရန် သာကေတစ်ခုပြပါမည်။ အချစ်သည်ထို
နေရာ၌ရှိနေ၏လို့မှတ်ပါ။ တိရစ္ဆာန်များအတွက်သာ သီးသန့်အစားအ
သောက် ရောင်းဆိုင်သို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

“ကျွန်မအတွက် ကြောင်စာနည်းနည်းလောက် ရောင်းပေးပါ”

“ဘယ်နှစ်ကောင်စာလည်း”

ဈေးရောင်းသူကချီသာစွာပြန်မေး၏။ မိန်းမကြီးက မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ . . .

“အင်း ဆယ်ကောင်စာလောက်ပါ”

မိန်းမကြီး၏စကားကို ဈေးရောင်းသူကတအံ့တဩနှင့် . . .

“ဟယ် ကြောင်ကို ဆယ်ကောင်တောင် မွေးထားတာလား”

“ကြောင်မရှိပါဘူး၊ အခုဟာက ကျွန်မယောက်ျားကိုကျွေးခဲလို့”

မိန်းမကြီးစကားကြောင့် ဈေးရောင်းသူ မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

“ဟင်... ကြောင်စာကိုလူကျွေးရင်သေသွားမှာပေါ့၊ ကျွေးလို့ မရဘူးလေ၊ သေတတ်တယ်”

ဈေးရောင်းသူစကားကို မိန်းမကြီးက ခပ်တည်တည်နှင့်...

“ကျွန်မအလုပ်ကျွန်မသိတယ်၊ ကြောင်စာသာထည့်ပေးပါ”

ဈေးရောင်းသူလည်းစိတ်မသက်မသာနှင့် ကြောင်စာများကိုထုတ် ပို့ပေးရင်း ကြောင်စာကိုလူစားမိလျှင် သေတတ်ကြောင်း တဖွဖွမှာကြားလိုက် လေသည်။

သိပ်မကြာသောရက်အတွင်း ထိုဆိုင်ရှေ့သို့ ကြောင်စာဝယ်သွား သူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သွားသည်ကိုမြင်၍ဈေးရောင်းသူက

“အစ်မကြီး ကြောင်စာမဝယ်တော့ဘူးလား”

“မလိုတော့ဘူးလေ”

မိန်းမကြီးစကားကြောင့် ဈေးရောင်းသူမိန်းမလည်း ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားပြီး...

“ဒါနဲ့အစ်မကြီး ယောက်ျားရော”

“သေပြီ”

မိန်းမကြီး၏ ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားကိုကြားတော့ ဈေးရောင်းသူ လည်းစိတ်ဆိုးသွား၏။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ကြောင်စာကိုလူကျွေးရင် သေမယ် လို့”

ဆိုတော့ မိန်းမကြီးကခပ်အေးအေးလေသံဖြင့်...

“ကျွန်မယောက်ျားသေတာ ကြောင်စာနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

ဤသို့ပင် အချစ်သည်ကိုယ့်အနီးအနားတွင်ရှိနေသည်မှာ မှန်

သော်လည်း မမိမကမ်းနေရာတွင်ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ထိုအရာကိုမှ မျှော် လင့်ချက်နှင့်ကြိုးစားနေခဲ့လျှင်

“ဇက်ကျိုးသေမှာပေါ့ ငါ့ကောင်မဲ့”

◆ ◆ ◆

ချစ်သူ

နေ့ညများနှင့်အတူ

ချစ်သူကိုတွေ့ရန်

နှလုံးသားက တောင့်တနေမိတယ်

ခဏတာတွေ့ဆုံလိုက်ရခြင်းသည်လည်း

အားလုံးကို ဖျက်ဆီးတတ်သော

သေခြင်းတရားကို လက်ကိုင်ထားခြင်းနှင့်တူပေစွ။

မြက်ခင်းနဲ့ မြေပြင်လို

ချစ်သူနှင့် ငါ့နှလုံးသား

နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေလို၏။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မြင်နေရသော

ကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်ဆက်စပ်လျက်ရှိသည့်

သက်တံကြီးသာ ငါ့ဖြစ်ခဲ့လျှင်

သေခြင်းတရားကို လက်ကိုင်ထားခြင်းနှင့်ပင် တူနေလိမ့်မည်။

အိမ်ထဲမှာပင် ခေါက်တွဲခေါက်

ပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ

ရသော သားတော်မောင်ဇာနည်ကို ဒေါ်

ဆွေသန်း ကြောင်ပြီးလိုက်ငေးကြည့်နေ

မိသည်။ ခါတိုင်း ဂနာမငြိမ်တာနှင့်မတူ။

ယခုဟာက တစ်ခုခုကို အသေအချာစဉ်း

စား၍ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပုံမျိုး၊ အတန်

ကြာမှ သူ့နားစောင်းငန်း၊စောင်းငန်းတိုး

ကပ်လာပြီး နဖူးကိုလာစမ်းသည်။ နောက်

မျက်လုံးကို ဖြိုကြည့်သည်။

ဒေါ်ဆွေသန်းကလည်း သူ့သားဘာလုပ်နေမှန်းမသိ၍ ကြောင်ပြီး
ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အမေ လျှာထုတ်ပြကြည့်စမ်း”

ဇာနည်စကားကြောင့် ဒေါ်ဆွေသန်းယောင်ပြီး လျှာထုတ်ပြမလို
လုပ်ပြီးမှ . . .

“ဟယ် ငါကမကြီးမငယ်နဲ့ ဘာလို့လျှာထုတ်ပြရမှာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ပါ လျှာထုတ်ပြကြည့်စမ်းပါ”

ဒေါ်ဆွေသန်းလည်း သားတော်မောင်ပေါ့အလိုက လျှာထုတ်ပြ
ရသည်။ ဒါကိုဇာနည်က အသေအချာကြည့်ပြီး . . .

“အမေ နေမကောင်းဖြစ်နေပြီ”

“အမ်”

ဇာနည်စကားကြောင့် ဒေါ်ဆွေသန်းကြောင်သွားသေး၏။ နောက်
မှသတိရပြီး . . .

“ဒီနဲ့ . . . ငါက ဘာလို့ နေမကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ . . . ကျန်းမာတာမှ
ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲဟာကို”

ဒေါ်ဆွေသန်းစကားကို ဇာနည်ကသက်ပြင်းချကာ ခေါင်းကို
လေးတွဲစွာခါလိုက်ပြီး . . .

“အမေ ဖျားနေတာ အမေမသိဘူး၊ ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဟဲ့ . . . ငါဖျားတာ ငါသိမှာပေါ့၊ နင်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကာယ
ကရှင်ထက်ပိုသိမှာတုန်း ငတုံးရဲ့”

ဇာနည်က ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းထပ်ခါသည်။

“အမေမျက်လုံးက သွေးကြောတွေရော အမေလျှာရော ဖြူနေပြီ၊
ဒါမျိုးဟာနေမကောင်းဖြစ်သူတွေမှာ ပေါ်တတ်တဲ့လက္ခဏာမျိုးပဲ”

ဇာနည်တစ်ကိုယ်လုံး ဖျော့ကျပြီး ဝုန်းခနဲလဲကျမတတ်ပဲ။ ဒီနည်း
ကသူနည်း။ သူပဲ အမေကိုပြောပြခဲ့တာ။ ဒီနည်းသာအမေမသိရင် သေချာ
ပေါက်ဆေးခန်းရောက်တယ်။ တွေးရင်းတွေးရင်း သူ့ကိုယ်သူအပြစ်တင်မိ
တယ်။

“တောက် . . . ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးများပြောတာပေါ့၊ ဟင်း
စားသာပေး၊ ကွန်ချက်မပြန့်ဆိုတာ၊ အမေသာ ဒီကွန်ချက်ကိုမသိရင်
သေချာပေါက် လူနာတစ်ယောက်ရတယ်၊ အခုလောက်ဆိုဆေးခန်းမှာ
ဆရာဝန်မလေးနဲ့ မျက်လုံးချင်းတောင်အိမ်ကလီရိုက်နေလောက်ပြီ၊ အခု
တော့”

သူ၏ အားကြီးမာန်တက်လုပ်ဆောင်မှုများက သဲထဲရေသွန်း။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ
အမိုးမပါသော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်များဖြင့်
အေးနေသည်။ မလေးရွားဝိတောက်ပင်၊
စွယ်တော်ပင်၊ ဗာဒံပင်များဖြင့် စိုပြည်နေ
သောထိုဆိုင်ကလေးသည် နေ့လယ်နေ့ခင်း
အပူရောင် နှင့် အနားယူရန်အကောင်း
ဆုံးပင်။

ထိုအထဲမှာမှ ရင်ထဲအပူများနှင့်
အပူလောင်သူတစ်ယောက်ကတော့ သူ
ငယ်ချင်းများရွှေ့ မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်
ငြိမ်လို့။

“စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွာ၊ ငါ့မှာအင်မတန်ဖြစ်ရလွယ်တဲ့ လူမမာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဘယ်လောက် နားရင်းဖြတ်အုပ်ချင်စရာ ကောင်းလဲဆိုတာ
စဉ်းစားသာကြည့်။ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းများပါ မျက်နှာရှုံ့ကုန်၏။ ငတ်
ကသာ မျက်နှာသေလေးနှင့် . . .

“ရပ်ကွက်ထဲလည်း လှည့်ပတ်စုံစမ်းပါတယ်ကွာ၊ မကျန်းမာတဲ့
သူတစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး၊ အမှန်ဆို ဒီလောက်အပူရှိန်နဲ့ လူကြီးတွေ
နာကိုနာရမှာ၊ ကံဆိုးစွာပဲ မနာကြဘူးဆို၊ တောက် . . . မနှစ်ကတောင်
သုံးလေးယောက်ဆုံးသေးတာပဲကွ၊ နေ့ ဟုကောင်တွေ”

ဇာနည်က သူ့စကားဟိုကောင်တွေ စိတ်မဝင်စားတော့မှန်းသိ၍
ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများက သူ့ကိုစောင်းငဲ့ကြည့်ကြသည်။ ထို
တော့မှ သူလည်းစကားကိုဆက်၍

“မနွေကလည်းကွာ ဟိုဖက်လမ်းက ဦးထွန်းတင်ကြီး တုတ်ကွေးဖြစ်
လို့ဆိုပြီး ငါ့မှာဝမ်းသာအားရသွားတာ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်မထနိုင်တဲ့ လူကြီး
ငါ့လည်းမြင်ရော ငုတ်တုတ်ကိုထထိုင်တော့တာပဲ၊ ဒီလူကြီးကိုက ကိုယ်ချင်း
စာစိတ်မရှိတာပါကွာ၊ အမှန် ငါ့ဘဝကိုစာနာပြီး လူမှုရေးအရ သူ့ဆက်ပြီး
မဖျားပေးသင့်ဘူးလားဟင်၊ လူချင်းဒီလောက်ခင်နေတာကွာ”

ဪ သူ့ဆေးခန်းသွားချင်တိုင်း ကျန်းမာတဲ့သူတွေကို မေတ္တာ
ပို့နေတာလေ၊ ကြာတော့ ဟိုကောင်တွေလည်းသည်းမခံနိုင်ရောလား၊ ခွင်ဝင်
လာ၍လားမသိ၊ နေသူက ပြုံးဖြူမျက်နှာနှင့် . . .

“ဒီမှာဇာနည် . . . မင်းကို သတင်းကောင်းတစ်ခုပေးမယ်”
သတင်းတောင်းဆိုသည်နှင့် ဇာနည်မျက်လုံးအရောင်လက်သွား

၏။

“ဘာလဲ ဘာသတင်းလဲ၊ ဆရာမလေးနဲ့တွေ့ရဖို့လား”

သူ့အမေးကို နေသူကပြန်၍ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“မင်းကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ”

“ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက်၊ စိတ်ဝင်စားပြီပြော”

“ဒီအတိုင်းတော့မရဘူးကွ၊ တန်ရာတန်ကြေးတော့ပေးရမယ်

များများမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ဝိုင်းထဲပါ”

ဇာနည်မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“တစ်ဝိုင်းဟုတ်လား . . မင်းသတင်းက တစ်ဝိုင်းစာတန်လို့လား”

သူ့အမေးကို နေသူက ခပ်ဟဟရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“တစ်ဝိုင်းတန် . . မတန် မင်းပဲဆုံးဖြတ်လေ”

ဆိုတော့ ဇာနည်ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“အင်း . . . ပြော”

သူ ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် နေသူကသူ့နားကပ်လာပြီး

“ငါ . . . လူမမာတစ်ယောက် တွေ့ထားတယ်”

လူမမာအသံကြားတော့ ဇာနည်လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွား၏။ နေသူမှ

ပင်ဆက်၍

“အဲဒီလူမမာက ဆယ်ရက်ဆယ်ငါးရက်ကနေ နာတာရှည်လည်း

ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

နာတာရှည်ဆိုသည့်စကားက ဇာနည်ကို သဘောရွေ့သွားစေ၏။

“နာတာရှည် ဟုတ်လား၊ ကြိုက်ပြီ၊ ဒါဆိုဆရာမလေးနဲ့အကြာ

ကြီးတွေ့ရပြီ၊ ဟိဟိ”

ဆိုပြီးအူဖြူနေသေး၏။ နောက်မှ သတိရသွားသလိုဖြင့်

မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး . . .

“နေဦးကွ . . . အဲဒီလူ နာတာရှည်သေချာပေါက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းအာမခံလား”

သူ့အမေးကိုနေသူက ခါးကိုမတ်၍ သူ့ကိုပြန်ကြည့်ကာ . . .

“ဒါကတော့ ငါကိုယ်တိုင်ရောဂါသည်မှမဟုတ်တာ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ အနည်းဆုံးဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက်ကတော့ လူနာကိုယ်စား ငါရမ်တီပေးတယ်ကွာ၊ ဆယ်လေးငါးရက်ဆိုလည်း မင်းတစ်ဝိုင်းနဲ့က တန်ပါတယ်”

နေသူစကားကို ဇာနည်ကသွားလေးဖြုတ်ပြီး . . .

“ဟီးဟီး . . . အဲဒါလည်းဟုတ်သားကွ၊ မင်းဖျားတာမှ မဟုတ်တာ၊ လူနာကိုယ်စားအာမခံနိုင်တာကို လွန်လှပြီ၊ မင်းသာဆိုနာတာရှည်ကနေ သေလို့တောင်ရတယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် ပဲဟုတ်ဖူးလား၊ နေ့ ဟေ့ကောင်၊ ဒါနဲ့ခဏဘယ်သူ”

သူ့အမေးကိုနေသူက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သူ့ကို ပြန်ကြည့်ကာ

“မင်းကတိတော့ တည်ပါ

၄၄၁

အိပ်ထဲမှာ ဆယ်ရက်
ဆယ်ငါးရက်ကနေ နာတာရှည်
လည်း ဖြစ်သွားတယ်...

၄၄၂

တယ်နော်”

ဇာနည်က ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ညိတ်ကာ

“တည်ပါတယ်ကွာ၊ တည်တဲ့အပြင် ငါကတောင်ထပ်တိုးပေး
ဦးမယ်၊ လေးငါးဆယ်ရက်ဆို ဝိုင်းကြီးတစ်ဝိုင်း၊ နာတာရှည်ဆို နေ့စဉ်
ရှယ်ကွာ”

ဆိုတော့မှ နေသူသဘောကျသွားကာ ကျန်သူများဘက်လှည့်၍

“အားလုံးကြားတယ်နော် ဒီကောင့်စကားကို”

အားလုံးကလည်း အလကားဝါးရမည့်အရေးမို့ အားရပါးရခေါင်း
ညိတ်ကြသည်။ ဪ လူမမာ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတာလေ၊ ဖျားတဲ့
သူက သူ့ဘာသာသူအိမ်ထဲဖျားတာကို ကြားကအရောင်းအဝယ်ဖြစ်နေကြ
တာ၊ အဲဒီလူမမာသာ ကြားလို့တော့ ငုတ်တုတ်ကို သေသွားမလားပဲ။
မသေ ရင်တောင် လေလောက်တော့ဖြတ်နိုင်တယ်။

“ပြောမယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ၊ သိချင်လှပြီ”

ဇာနည်၏အားတက်သရောအမေး၊ ဒါကိုနေသူက မည်သူမျှ
မကြားစေချင်ဟန်နှင့် အသံလေးနှိမ့်ပြီး . . .

“ငါတို့အိမ်ခေါင်းရင်းက ဦးဝပုသိလား”

ဇာနည် မျက်မှောင်ကျသွား၏။

“ဦးဝပု ဘယ် . . . ဦးဝပုလဲ”

ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ တို့အိမ်ခေါင်းရင်း တစ်အိမ်ကျော်ကလေး
သူ့သမီးလွိုင်လွိုင်ကြ၊ ဟိုတရုတ်မကြီးကွာ”

စကားပင်မဆုံးလိုက် ‘ဖလွတ်’ခနဲအသံ ကြားလိုက်သည်။ ဇာနည်
ပြေးတာ မှုလို့၊ ပြေးတာတောင်မှ မိုးမိုးမပြေး၊ တဟီးဟီး တဟားဟားရယ်၍

“ဟားဟားဟား . . . ဝိုင်ပြီကွ၊ ဝိုင်ပြီ၊ ဒီလူနာ ငါဝိုင်ပြီ ဟီးဟီးဟီး”
ဆို၍ အားရဝမ်းသာ ရယ်မောရင်း ပြေးထွက်သွားလေသည်။

♦ ♦ ♦

ဇာနည် ဦးဝပုတို့အိမ်ခါးပန်း ရောက်
သည်နှင့် . . .

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကောင်းသွားမှာပါ၊
ရာသီဥတုပြောင်းလွန်းလို့ဖြစ်တာပါ”

ဟူသောအသံကြားရ၏။ ကြည်
လိုက်တော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ဦးဝပု
ကိုစစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး နှစ်သိမ့်နေသံ၊ ဇာနည်
ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဦးဝပုနား ပြေးကပ်လိုက်သည်။
သူ့ကိုရှုတ်တရက်ကြီး မြင်တော့ ဦးဝပုပင် . . .

“ဟင် . . . ဘာကြီးလဲဟ”

ဆိုပြီးကြောင်သွား၏။ အရင်ကလည်း သိပ်ရင်းနှီးသူလည်းမ
ဟုတ်။ နှုတ်ဆက်စကားပြောဖူးသူပင်မဟုတ်၍ အံ့အားသင့်သွားခြင်းဖြစ်၏။
ဇာနည်ကသာ မျက်နှာဖြူဖြင့်

“ဟိုတစ်နေ့ထဲက လူနာသတင်းလာမေးမလို့”

သူ့စကားကြားတော့ ဦးဝပုမျက်လုံးပြန့်သွားကာ

“ဟင် . . . ငါ . . . ငါဖျားတာမှ မနေ့ညနေကမှ ကောက်ကာ
ငင်ကာဖျားတာ”

ဦးဝပု၏အပြေကြောင့် ဇာနည်မျက်နှာပျက်မလိုဖြစ်သွားသေး၏။
သို့သော် မည်သူနှင့်ယှဉ်ယှဉ် သူ့မှဝမ်းတွင်းအစစ်ဟု ဆိုရလောက်အောင်
စွဲခွင့်ပြောင်သောအနှီငတီမှ ခေါင်းကိုခပ်ဖွဖွကုပ်၊ သွားလေးဖြဲကာ

“အဟဲ . . . ဦးကမနေ့ကဖျားပေမယ့် ကျွန်တော်ကတစ်နေ့ထဲက
သိတာ၊ အိုဗျာ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲကကြိုသိနေတယ်၊ မနောလေ ဟဲဟဲ မနော”

ဇာနည်စကားကြောင့် အပြင်းဖျား၍အိပ်ရာထဲလဲနေသော ဦးဝပု
ခေါင်းထောင်လာပြီး

“မင်း . . . မင်းက ငါဖျားမယ်ဆိုတာ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲကကြို
သိနေတယ်၊ ဒါဆိုဘာလို့လာမတားလဲဟင်”

ဦးဝပု၏ယောင်နုစကား၊ ဪ . . . သူတို့လက်ယက်ကျမှ အ
ဖျားကိုကြိုသိပြီး ကြိုတားရသတဲ့၊ ဒါကို ဟိုဝမ်းတွင်းရူးကလည်း

“ဟုတ်တယ်ဦးရဲ့၊ ဟီးဟီး. . . မနောလေ မနော. . . ကဲ
ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေရင်ရှည်ပါတယ်၊ လာ ဆေးခန်းသွားပြရအောင်”

သူ့စကားကို ဦးဝပုက နံဘေးနားကမ်းသပ်နေသည့် ဆရာဝန်ကို
လက်ညှိုးညွှန်ကာ

“ဒီမှာဆရာဝန်နဲ့ အိမ်ပင့်ပြီးပြပြီးပြီလေ၊ ဘာလို့ဆေးခန်းသွား

ရမှာလဲ”

ဆိုတော့ဇာနည်က ဆရာဝန်ကိုမတူမတန်သလို တစ်ချက်သာ
ကြည့်ပြီး

“ဟာဒီဆရာဝန်တွေက မစွဲပါဘူး၊ အာပလာတွေပါ။ ဟိုနားက
အထူးကုဆေးခန်းကဆရာဝန်တွေကမှ တကယ်တော်တာ”
သို့စကားကြောင့် နံဘေးနားကဆရာဝန်လည်း ဒေါသထွက်သွား
ပြီး

“ဘာကွ... ဟေ့ကောင် မင်းငါ့ကိုစော်ကားတာလား”
ဆရာဝန်၏အမေးကိုဇာနည်က အမက်မတန်သလိုဖြင့်
“ဆရာကိုမစော်ကားပါဘူး၊ ဆရာပညာကိုမယုံတာပါ”
“ဟင် ... ငါ့ပညာ၊ ဟေ့ကောင် နိုင်ငံခြားမှာဘွဲ့လွန်ယူပြီး
ပြန်လာတာကွ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေးကြည့်၊ လူတိုင်းသိတယ်”

ဆရာဝန်၏ ဒေါသတကြီးစကားကို ဇာနည်ကသက်ပြင်းချပြီး
“တွေ့လား... နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်လာတဲ့လူက မြန်မာ့ရောဂါ
ရဲ့ရစ်မြစ်ကို ဘယ်လိုသိမှာလဲ၊ လာပါဦးလေးရာ ပစ္စည်းတွေထုပ် ဆေးခန်း
သာသွားရအောင်”

ဇာနည်က သူ့သွားချင်သောဆေးခန်းကိုသာ ဇွတ်ခေါ်နေ၏။ ဒါကို
ဘေးနားကဆရာဝန်က ပိုတင်းသွားပြီး

“ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်းလွန်လာပြီနော်၊ မင်းငါ့ကိုလည်း
စော်ကားတယ်၊ ငါ့ပညာကိုလည်းစော်ကားတယ်၊ မင်းကဘာကောင်မို့လဲ”
ဟုဆိုကာ လဲနေသောလူမမာဦးဝပုဘက်လှည့်၍
“ဒီမယ်ဦးဝပု... ဒီကောင်ဘယ်ကကောင်လဲ၊ ဦးဝပုနဲ့ဘာတော်

လဲ”

ဆရာဝန်၏ဒေါသတကြီးစကားလုံးကို ဦးဝပုကမျက်လုံးလေး က
လယ်ကလယ်နှင့် လက်ခံပြုကာ

“ဘာမှ... ဘာမှမတော်ပါဘူးဒေါက်တာရယ်၊ အခုမှ”
“အခုမှတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ဦးဝပု၊ အစကတည်းက ဒီလို
ကောင်မျိုးနဲ့ ဦးဝပုပေါင်းနေမှန်းသိရင် ကျွန်တော် ဦးဝပုတို့မိသားစုနဲ့
မဆက်ဆံခဲ့ဘူး၊ ဒါပဲ”

ဟုဆိုကာ ဆေးအိတ်ထဲသို့ပစ္စည်းများ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်
နဲ့ ကောက်ထည့်ကာ ကမ္ဘာ့ဇွဲထိုးနှင့်အိမ်ပေါ်မှဆင်းချသွားလေ၏။ ဆရာဝန်
ဆင်းသွားတာမြင်တော့ ဇာနည်ရင်ထဲကြိတ်ပျော်သွားသည်။ ဆရာဝန်တစ်
ရန်အေးသွားပြီမို့ သူ့သွားချင်သောဆေးခန်းသို့ ဦးဝပုကိုအသာလေး စည်းဖွဲ့
ခေါ်သွားရုံပေါ့၊ မပိုင်လား၊ အားလုံးစရိတ်ငြိမ်းဆိုတော့ ဦးဝပုလည်း ငြင်းနိုင်
မည်မထင်။

သူ့အတွေးနှင့် ပြူးပြူးကြီးဖြစ်နေတုန်းမှာပင် ဦးဝပုစောင်မြွှဲထဲက
ဝန်းခနဲခုန်ထလာပြီး

“ဟင်... မင်း... မင်းငါ့ခွင်ကိုဘာလုပ်တာလဲကွ၊ ဟေ”
“ဟင်”

ဦးဝပုကို ခုန်ကလို လူမမာလိုမဟုတ်ဘဲအလတ်ကြီး အထောင်
လိုက်ကြီးမြင်လိုက်ရတော့ ဇာနည်အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် ဇေဝေဝေ
နှင့်

“ဟာ... ဦး... ဦး ဖျားနေတာမဟုတ်ဘူးလား”
သူ့အမေးကိုဦးဝပုက ခါးကြီးထောက်ပြီး
“ဘယ်နှယ်ဖျားရမှာလဲကွ ဟင်၊ ငါ့မှာတော့ တစ်လကိုး သိတယ်
ဒီလောက် ကြာသွန်နီဈေးကြီးတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ကြာသွန်နီ ကြီးခိုင်းကြား

ညပ်လို့ ကိုယ်ပူအောင်လုပ်ဖူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆရာဝန်လေးနဲ့
ငါ့သမီးလဲ့လဲ့ကြိုကို နီးစပ်အောင်ကြံနေတာကွ၊ အခု မင်းဝင်ရပ်လို့ ငါ့ခွင်
ကပျက်ပြီ”

“ဟဲ့”

ဦးဝပုစကားကြောင့် ဇာနည်ကြောင်သွား၏။ နောက်မှ ဩော်
ဆရာဝန်တွေကိုကြိုက်နေတာ ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါလား။ ဦးဝပု
ကြီးပါ ပါနေပါလားဟူ၍ စဉ်းစားမိသေး၏။ ဟင် ကျားအချင်းချင်းကြီး ဘာ
လို့ကြိုက်ပါလိမ့်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဦးဝပုက

“သွားပါပြီ . . . သွားပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက် တွေးလျက်
နဲ့ပျော်သည်ပျော်သည် ဖြစ်နေရာကနေ အခုမင်းဝင်ရပ်လို့ ခွင်ပျက်ရပြီ၊
ဆရာဝန်ယောက္ခမဖြစ်ရောင်မိမိကိန်း မင်းကြောင့်ပျက်ပြီ၊ ဟေ့ ကျက်သရေ
တုံးကောင် မင်းငါ့အိမ်ပေါ်ကခုချက်ချင်းဆင်းစမ်း၊ မင်းမျက်နှာ ငါမကြည့်
ချင်ဘူး၊ အခု ဖြတ်ရိုက်လိုက်မိတော့မယ် ဆင်းသွား”

ဦးဝပု၏ဒေါသတကြီးအော်သံကြောင့် ဇာနည်ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရ
မှန်းမသိဘဲ ယောင်နုနုဖြစ်နေ၏။ ဟိုဟာပဲယူရနိုး၊ ဒီဟာပဲ လှမ်းဆွဲရနိုးနဲ့
ကြောင်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်စရတ် ဆင်းသွားလို့ပြောနေတာ မရဘူးလား၊ ငါ . .
တယ်လုပ်လိုက်ရ ဟဲ့ . . . မိပန်းကျင်”

“ခွမ်”

“နင်သုံးသုံးနေတဲ့ တစ်တောင်လောက်ဟာကြီးယူခဲ့စမ်း”

“ဟို . . . ငရုတ်ကျည်ပွေ့ဆိုလား၊ ဘာလား”

“ဩော် . . . ငရုတ်ကျည်ပွေ့လား”

“ငရုတ်ကျည်ပွေ့အပြင် ဘာရှိသေးလို့လည်း”

“ငရုတ်ကျည်ပွေ့ထက်ကြီးပြီး ပိုတုတ်တဲ့ အဝတ်လျှော်တုတ်
ရှိတယ်လေ”

“အေး . . . ပိုကောင်းတာယူခဲ့၊ ငါဒီကောင့်ကိုရိုက်ဖြုတ်မယ်”

ဆိုကာ ရိုက်ဟန်ပုတ်ဟန်ဖြုတ် ဇာနည်လည်း ဦးဝပုအိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းမိတော့၏။

လမ်းပေါ်ရောက်မှ သူ့ဘာသာသူ သက်ပြင်းချရင်း

“အင်း . . ကိုယ့်မှာတော့ လူမမာတစ်ယောက်ရပြီဆိုပြီး ပျော်နေ
လိုက်တာ၊ လူမမာ ကလိမ်ခြုံအကြံသမားလူနာနဲ့မှ လာတွေ့နေရတယ်လို့
နောက်မှ သူ့ဘဝသူစဉ်းစားမိကာ

“ဆရာမလေးရေ မင်းနဲ့ကိုယ်တွေ့ရဖို့ မိုးပေါ်ကအပ်တစ်ချောင်းနဲ့
မြေပြင်ပေါ်က တင်ပါးဆုံလို ဆုံဖို့ခက်ခဲလှပါလားကွယ်၊ ထူးပါဘူးလေ
ကိုယ့်ဝိဘက်က ကိုယ်သာခံ၊ ကိုယ့်ကံကိုယ်စမ်းပြီး ကိုယ်တိုင်လူမမာဖြစ်
ဖို့သာ ကြိုးစားတော့မကွယ် မိုးပေါ်ကအပ်တစ်စင်းရေ မြေပြင်ကလူမမာ
တင်ပါးဆုံ တုံးခုလို့ခန့်ပြပြီး ဆေးအထိုး ခံတော့မယ်ကွယ်”

ဟုသာ။

အဆုံးမရှိကောင်းကင်ပြာကြီးက
သူ့ရဲ့ ကြယ်တွေအားလုံးကို
တန်ဖိုးဖြတ်မရတဲ့ ရတနာတွေနဲ့
ဟောဒီကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပဲ ပေးပါစေ
ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်ဘူး
ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ရမှလဲ
ထပ်တောင်းမှာပေါ့
ဒါပေမယ့်
သူမဟာ
ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်သာရခဲ့ရင်
ဒီကမ္ဘာရဲ့ ချောင်တစ်ခုထဲက
အသေးငယ်ဆုံးတစ်နေရာရရင်ပဲ
ကျွန်တော်ကျေနပ်လှပါပြီ

ထို

“ဟောဒီ မြင်နေရတဲ့ကောင်း
ကင်၊ ဟောဒီမှာ မြင်နေရတဲ့လမ်း
လမ်းနောက်က အခြံအရံကြယ်စင်၊
ဟောဒီစကြိုဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး ငါရခဲ့ရင်
တောင် ဆရာဝန်မလေးနေရိမ့်နဲ့ရဲ့ မျက်
ဝန်းနက်တစ်စုံနဲ့ ငါလဲပစ်မယ် အောင်မျိုး”
ညခင်းမှောင်မှိုင်းမှိုင်းအောက်၊
အာလုံးနေသူတစ်ယောက်။ ရွှေကြောင်မူး
ကြောင်ကောင် အရက်မူးနေတော့သိတယ်
မဟုတ်လား။ ဒိုင်ကြောင်တွေက သူ့အလို
လိုထွက်တယ်။

ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်အားပါဘူး။
ဘိယာအလကားသောက်ချပြီးရော၊ သူ့ဘာသာသူပြောချင်တာပြောပါစေ။
ငပေါလိုသတ်မှတ်ထားတော့ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ ပြီးရော။

“ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက တံခါးတစ်ချပ်ကိုလှုပ်ဟလိုက်ရင်”

“ဟာ . . . ရင်ဘတ်ပါဆိုမှ တံခါးကဘယ်ကလာမှာလဲ”

သူ့စကားများကိုနားကြားမြင်ကတ်၍ တင်မောင်လွင်က ထက
လပ်သည်။ ဒါကို ဇာနည်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မလျှော့။

“ဟေ့ကောင်. . . ရင်ဘတ်ထဲမှာတံခါးရှိတယ်၊ တံခါးကမှ ရိုးရိုး
ပတ္တာနဲ့တံခါးဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဒိုးလော့(ခံ)တပ်ထားတဲ့ တံခါး ဖွင့်ချင်
ရင် အဲဒီအဖုလေးလှည့်ဖွင့်ရတယ်၊ မသိရင်မှတ်ထား”

သူငယ်ချင်းအားလုံး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကုန်၏။ သူ့အလှည့်ကျမှ ရင်ဘတ်
မှာပါဒိုးလော့(ခံ)ကပါသေး မပြောတော့ပါဘူး။ ပြောရင်လည်း စကားရှည်
တာပဲအဖတ်တင်မယ်။ ဟိုငကြောင်ကသာ ခံစားချက်ကြီးနှင့်ဆက်၍

“ငါ့ရင်ဘတ်မှာသီးထနေတဲ့ ဒိုးလော့(ခံ)ကလေး လှည့်ဖွင့်ဝင်
ကြည့်လိုက်ရင် ငါ့နှလုံးခုန်သံတိုင်းဟာ နေရီမွန်. . . နေရီမွန်ဆိုတဲ့ အသံ
ကြားရမှာ သူငယ်ချင်းတို့ရာ”

ဇာနည်ကလွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးပြောပြီး ဘိယာတစ်ခွက်မော့ချ
လိုက်သည်။ ဘိယာအလေးချိန်ကြောင့်လားမသိ လူကပို၍ ခွေယိုကျသွား
သည်။ ပြီးမှ သူ့အင်္ကျီကော်လံစကို သူ့ဟာသူပြန်ဆွဲပြီး

“ငါဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ဆရာမလေးနဲ့တွေ့ဖို့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကျန်သည့်သူများကတော့ သူ့ကျွေးတာစားသောက်နေရသည်
ကိုပင် ဝင်နေသလို။

“ကဲ . . . အားလုံးလက်ကျန်လေး ဖြတ်လိုက်ကြရအောင်၊ ပြီးရင်

ငါ့ရဲ့လူမမာဖြစ်ရေး အကောင်အထည်အဖော်ကြမယ်”

သူကစိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေပေမယ့် ကျန်သူများက ဘာမှဝင်မ
ပြော၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ သက်ပြင်းချကြ
၏။ အရူးစိတ်ချမ်းသာပြီးရော သဘောလားတော့မသိ၊ ဒီအတိုင်း အသာ
လွှတ်ထားလိုက်၏။

◆ ◆ ◆

BURMESE
CLASSIC

မည်သို့သောအကြောင်းနှင့်
ဖြစ်စေ . . .

အချစ်၏ရောင်စဉ်ကို ခယဖူး
သူသည် ဘာကိုမှမလိုအပ်တော့ လောက်
အောင် တမ်းတခြင်းကိုသာ ပိုင်ဆိုင်သွား
ကြပေသည်။

လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊
သတိကင်းကွာနေတတ်ခြင်းတို့သည်လည်း
လူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ကိုယ်ခံအားနည်းနေ
ချိန် အလစ်အငိုက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်

တတ်သော ဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုးတစ်မျိုးကဲ့သို့ပင်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာတစ်သိတစ်တန်းကြီးသည်
လည်း အချိန်မည်မျှကြာပါစေ၊ အချစ်၏ရောင်စဉ်ပြန်လည် လင်းလက်လာ
ချိန်၌ မည်သည့်နေရာမှမကျန်ရစ်နိုင်အောင် တစ်မဟုတ်ခြင်း ပျောက်ပျက်
သွားစေသည်။

သို့သော် အချစ်၏ရောင်စဉ်ကို မြင်တွေ့နေရပြီး မခံစားနေသူတို့
အဖို့မှာကား

နီးသည်ထက်နီးအောင်ကြိုးစားပါလျက် ပစ်မှတ်ကိုမထိနိုင်သူကဲ့
သို့ပင် ပစ်မှတ်နေရာသည်လည်း မိမိမျက်စေ့ရှေ့တွင်ရှိနေပြီ။ ပစ်၍ကား
မထိသေး။ ထို့အပြင်ထိုပစ်မှတ်သည် သက်ငြိမ်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ အင်အား
ကြီးသက်ရှိအရာဝတ္ထုဖြစ်နေခဲ့လျှင် မည်သို့ခံစားရမည်နည်း။ ဤသို့ဖြစ်နိုင်
ကြောင်း သာဓကတစ်ခုပြပါမည်။

ဝါရင့်မုဆိုးတစ်ဦးထံသို့ မုဆိုးလက်သင် လူငယ်တစ်ယောက်
ရောက်လာ၏။

“ဝက်ဝံတစ်ကောင် မိအောင် ဘယ်လိုလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်
တော့်ကို ရှင်းပြပေးပါ”

လူငယ်မုဆိုး၏ တောင်းဆိုမှုကို ဝါရင့်မုဆိုးက ရှင်းပြသည်။

“ပထမဆုံး . . . နှစ်လုံးပြုသေနတ်ကိုယူ၊ ဝက်ဝံတွေနေတတ်
တဲ့လိုက်ဂျက်သွားပါ။ သေနတ်ပြောင်း လိုက်ဂျက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီး အော်သံ
ပေးလိုက်ပါ။ ဝက်ဝံထွက်လာမှပထမကျည်ကို ဝက်ဝံရင်ဝထဲ ပစ်ထည့်
လိုက်ပါ”

“လွဲသွားရင်”

လူငယ်မုဆိုးက ပြန်မေး၏။

“ဒါများလွယ်လွယ်လေး၊ ဝက်ဝံလည်း မင်းနဲ့နီးလာပြီဆိုတော့
ဒုတိယကျည်ကို အပိုင်လွှတ်ထုတ်လိုက်ပေါ့”

“ဒီတစ်ခါလည်း လွဲပြန်ရင်ရောဗျာ”

လူငယ်မုဆိုးက စောကတက်ပြန်၏။ ဝါရင့်မုဆိုးက

“အဲဒါဆိုရင် ချေးတုံးသိလား၊ အဲဒီချေးတုံးကိုယူပြီး မျက်လုံးကို
ကွင်းလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ချေးတုံးကို ဘယ်ကရမှာလဲ”

“မပူနဲ့ . . . အဲဒီအချိန် မင်းဆီက ထွက်ကို ထွက်ကျလာမယ်”

ဤသို့ပင် အချစ်ရောင်စဉ်းပစ်မှတ်ကို မြင်နေပါလျက်နှင့် တစ်

ချက်ပစ်လည်းမထိ၊ နှစ်ချက်ပစ်လည်းမထိ၊ သူသည် ဘာများလုပ်သင့်
ပါသေးသနည်း။

တတိယအပြုအမူဖြင့်သာ ကိုယ့်မျက်လုံးကို ကိုယ်ပြန်သုတ်လိုက်
ကြပါ။

◆ ◆ ◆

မနက်ဖြန်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ
ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဒီနေ့သည် မနက်
ကတည်းက ကြွေးရှင်မျက်နှာပေးနှင့် ခပ်
အေးအေးတည်ရှိနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကူးသွားလျှင်
သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စွန့်ပစ်ပစ္စည်းဖြစ်သွား
မည်ကိုသိသော်လည်း တစ်သက်မှာတစ်
ခါသာရရှိသောဒီနေ့သည် ဘာကိုမှဂရုမ
စိုက်ဘဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာပြည့်ဝစွာခံယူ
ရင်း စံပယ်တော်မူနေလေသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဒီနေ့တွင်

ထိုင်ပြီး ဒီနေ့ပင်လူမမာဖြစ်ချင်သူတစ်ယောက်သည် ကြီးမားသော ကြံစည်မှုများစွာထုပ်ပိုးရင်း အလကားဘာရရစားပြီးသားဟူသော သူငယ်သုံးဦးကို ယုံကြည်ကိုးစားတန်ဖိုးထားကာ သူ၏တစ်ကိုယ်တော် ကြံစည်မှုများကိုတိုင်ပင်ရှင်းပြလျက်ရှိသည်။

“ငါအခုကြံထားတဲ့အကြံအစည်ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲကွ”

သူ၏စကားကို အားကိုးရသောသူငယ်ချင်းများက စားပွဲပေါ်ရှိ တွေ့ကရာမုန့်များကိုဆွဲဆက်စားရင်း ဂရုပင်မစိုက်ကြ။

“တို့လေးယောက် ရန်ဖြစ်ကြမယ်ကွာ”

“အဟု”

ဇာနည်၏စကားကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှမုန့်များကို ဝေသာလီပြည်ဘီလူးစီးသလို ကဒီးကဒီးနှင့်စားနေသည့်သူငယ်ချင်းများ မုန့်နှင့်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဤသို့မုန့်သီးချိန်တွင် သောက်သုံးရန် ရှယ်လက်ဖက်ရည်ခွက်များမ၍ လည်ချောင်းဝတွင်တစ်ဆို့နေကုန်သောမုန့် ဗိုက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျရန် သောက်မျှီချလိုက်သည်။

“လေးယောက်ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်းမဟုတ်ဘူး၊ သုံးယောက်တစ်ယောက်”

အားလုံးက မုန့်များပင်ဆက်မစားနိုင်ဘဲ ဇာနည်ကိုပြန်ကြည့်ကြသည်။ ဒီကောင့်မျက်လုံးတွေက အကောင်းပါ။ ကြောင်နေသည့်အရိပ်အယောင်သော်မျှ မမြင်ရသေး။

“သုံးယောက်တစ်ယောက်ကမှ မင်းတို့သုံးယောက် ငါတစ်ယောက်တည်း၊ ကဲ . . . ဘယ်နှယ်လဲ”

အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြန်ကြည့်ကြသည်။ ဒါကို ဇာနည်ကပင်အားကြီးမာန်တက်ဖြင့်

“အဲဒီသုံးယောက်တစ်ယောက်မှာမှ မင်းတို့ကိုဘာမှ ပြန်မလုပ်ဘူး မင်းတို့သုံးယောက်က ငါ့ကို . . . စိတ်ကြိုက်တွယ်၊ တကယ်တွယ်၊ ငါ့ဇာန်ရာရရင်ပြီးရော၊ ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဇာနည်က သူဆေးခန်းရောက်ချင်တိုင်း သူငယ်ချင်းများကို ရန်ဖြစ်အောင်စည်းရုံးနေ၏။ ဒါကိုတောင် ဟိုကောင်တွေက

“အာ . . . ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်ရန်ဖြစ်ရင်တော့ မင်းမျက်နှာကြီးကိုငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နဖူးကွဲ၊ ဖူးပြသည်အထိလုပ်ရက်မှာလဲကွ၊ ဟုတ်ဘူးလား ဟေ့ကောင်တင်မောင်လွင်”

နေသူ၏အမေးကို တင်မောင်လွင်ကလည်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုသောက်မလိုလုပ်ပြီးမှ ပြန်ချတာ

“အေးလေကွာ . . . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပေါင်းလာတာကြာပြီ၊ ဒီလိုအနာတရဖြစ်တာမျိုးတော့ မလုပ်ရဲပေါင်ကွာ၊ အောင်မျိုးမင်းဆိုရောလုပ်မလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း၊ လူကိုမပြောနဲ့ ပုရွက်ဆိတ်သတ်မိရင်တောင် နာမှာစိုးလို့ ခေါင်းပဲခြေတာ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ဒါလေးတောင်အားမကိုးရဘူးလား”

သူ့စကားကို သူငယ်ချင်းများကခေါင်းခါပြီး

“မလုပ်နဲ့ကွာ၊ တော်ကြာလက်လွန်ပြီး သေသွားမှဖြင့် မင်းတို့လည်းမသေစေချင်သေးဘူး၊ ငါ့လက်လည်းအနာမခံနိုင်ဘူး”

ဇာနည်က ချက်ချင်းအပြေမပေးသေးဘဲ သူ့အင်္ကျီကို ပင့်တင်ကာ

“ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း”

သူပြရာ သူငယ်ချင်းများလိုက်ကြည့်ကြသည်။ လက်မောင်းရင်း

မှာ အမှတ်တစ်ခု။

“တွေ့လား ဟောဒီမှာအမှတ်တစ်ခု၊ ဒါလူဝင်စားတွေမို့ ခိုကြတာ”

“လူဝင်စားတွေဟာ ဥပစ္စေဒကန့်ကိုမသေဘူးကွ၊ ရိုးရိုး
ရောဂါနဲ့သာသေတတ်တာ၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ထိုးလို့ငါသေမှာ မကြောက်
ပါနဲ့ကွာ လုပ်သာလုပ်ပါ”

ဇာနည်၏ အားတက်သရောစကား။

◆ ◆ ◆

“ခုကလို့လိုက်တာတော်၊ ချက်
လိုက်တာ၊ ငါ့မျက်နှာတောင် ဘယ်နား
ထားရမှန်းမသိဘူး”

“လည်ပင်းပေါ်တင်ထားပေါ့
အမေရာ”

“အေး လည်ပင်းပေါ် အဲ ဟဲ့အ
ကောင် နင်ဒီအထိကို အပိုးမသေသေး
ဘူးလား”

ထုံးစံအတိုင်း ခေါ်ဆွဲသန်းက
သူ၏သားတော်မောင် ဇာနည်ကိုဆူနေ
ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ့်နှယ်တော် ဘာအလုပ်မှမလုပ်စားဘဲ တစ်နေ့ကုန် လတ်လျားလတ်လျားနေလို့အားမရ ရန်ပါဖြစ်လာသေးသတဲ့တော်၊ လူကြား လို့မှမတော်၊ ဟင် ငါ့မျက်နှာ အိုးမဲသုတ်ရာမှ အားမရ နှာခေါင်းပါ လက်နဲ့ ကလော်ပြချင်တဲ့ကောင်”

“ကျွန်တော့်လက် ပေကုန်မှာပေါ့ အမေရာ”

ဇာနည်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ တစ်ခွန်းတင် မခံ၊ မျက်နှာမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေက အကင်းပင်မသေသေး။ ဖူးတချို့ ယောင်တစ်မျိုး။

“ဘယ့်နှယ်တော် လမ်းပေါ်ကလူမိုက်တွေကို သူကရန်စပြီး ဝင်ထိုးသတဲ့၊ ခံရတာတောင်နည်းသေး”

“နည်းလို့ပေါ့အမေရာ၊ များရင်ဆေးရုံကဆင်းပြီး အခုဆေးခန်း တောင် ပြန်ဆက်သွားနေရပြီ၊ တောက် ဟိုကောင်တွေကလူမိုက်သာ ဆိုတယ် လက်ဆက ထင်သလောက်မပြင်းဘူး”

“အောင်မလေး . . အောင်မလေး၊ ဆေးခန်းကသွားချင်သေး၊ ဟင် . . အဲဒီဆေးခန်းက ကံစမ်းမဲပေးနေတာ ကျနေတာပဲ၊ ဘယ့်နှယ်တော် အခုတော့ဆေးရုံမှာလည်းဆေးကုရသေး၊ ဟိုဘက်ကလူတွေနဲ့လည်း အမှု ကျေအေးဖို့လျော်ရသေး၊ ဘာကောင်းသေးလဲ၊ နင့်ကိုထိန်းမနိုင်လို့ ငါတောင် နောက်လင်ယူမိတော့မယ်၊ ဟုတ်တယ် ယောက်ျားချင်းဆို ခုလောက်ရှိ ထိုးနေပြီ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဇာနည်ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲငြိမ်နေသည်။ သူ့အ မေ့နောက်ယောက်ျားယူရန် စိုးရိမ်၍မဟုတ်၊ ဆရာမလေး နေရိမ္မန်နှင့် မည်ကဲ့သို့ နီးစပ်နိုင်မည်ကို အကြံထုတ်နေခြင်းသာ။

“ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ နောက်တစ်ခါ ပြဿနာရှာရင်

ငါနဲ့အတွေ့ပဲ၊ ဟင်း . . . ဆွေသန်းတဲ့နော်၊ မလုပ်ချင်လို့ကြည့်နေတာ နင်ကြပ်ကြပ်သတိထား”

ဒေါ်ဆွေသန်းသားတော်မောင်ကိုကြိုမီးဝါးရင်း အိမ်ပေါ်ကိုဒေါ်ကြီး မောကြီးတက်ချသွား၏။ သူ့သား ဇာနည်ကတော့အေးဆေးပင်၊ သူ့အမေ၏ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဆိုတာ သူငယ်တန်းထဲကကြားဖူးနေပြီမို့ ဘာမှမထူးဆန်း၊ ထို့ကြောင့် ဆရာမလေးနေရိမ္မန်နှင့် မည်ကဲ့သို့နီးစပ်နိုင်မည်ကိုသာ ကြံစည် နေမိ၏။

ဖြစ်ချင်တော့လည်း ဆရာဝန်မလေးနေရိမ္မန်က သူ့ဘာသာသူ အိမ်ကကားနှင့် ဆေးခန်းကိုလာ၊ ဆေးခန်းကပြန်တော့လည်း ကားပေါ် တက်၍ တစ်ခါတည်းအိမ်ကိုတန်းပြန်သဖြင့် သူ့ခမျာမည်သို့မျှလိုက်၍မမူ၊ အိမ်က ကားနှင့်လိုက်တော့လည်း မည်သို့ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ကားကားချင်း စကား ပြောလို့မှမလွယ်တာ။

ဒါကြောင့် ဒါကြောင့် . . .

“ထွက်စမ်းဟဲ့ အကြံဉာဏ်”

ဇာနည်၏အကြည့်က လမ်းထပ်ဓာတ်တိုင်ကိုမထင်မှတ်ပဲရောက် သွား၏။

“ရွေး နိပ်ဟ၊ ဟာ . . ဟုတ်ပြီ၊ သိပြီ၊ ဒီအကြံဉာဏ်ကို အသုံးပြု ရမည်”

ဒါကလူလည်းမနာဘဲ လူနာရနိုင်မည့်နည်း၊ ပိုင်သဟ ဒီနည်း ကိုအသုံးပြုရမယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် လမ်းထိပ်
ဓာတ်တိုင်တွင်ကြော်ငြာဆန်းများတွေ့ရသည်။

ဖျားရဲ ဖျားကြည်စမ်း၊
ဆနည်နှိုသည်။
ကိုယ်အပူချိန်တစ်ရာကျော်သည်နှင့်
အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားလိုက်ပါ။
စရိတ်ငြိမ်းဆေးခန်းပို့ဆေးကုသပေးမည်။
(ဆနည်လူမမာ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း)
ဆိုတာကတစ်မျိုး။

လူမှန်ရင် ဖျားဖူးရမည်။
သင့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖျားနာသူတွေ့က လက်တို့လိုက်ပါ။
ထိုက်တန်သောဆူငွေ ခုန့်မည့်အပြင် လူမမာကို အထူးတုဆေး
ခန်းတွင် ကုသပေးမည်။
(ဆနည် နာဖျားကူညီမှုအသင်း)

ဆိုတာကတစ်ဖုံ။

သင်ဖျားနေပြီ။ သင်မသိပေ သင့် ကျွန်ုပ်သိ၏။
အမြန်ဆုံး စောင်ခြုံဖြင့် ကြွ လှမ်းခဲ့ပါ။
အတွင်းလူနာမှ သေဆုံးသည်အထိ ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူဆောင်
ရွက်ပေးမည်။
(စေတနာရှင် မိသားစု)

ဆိုတာက တစ်သွယ်

Wellcome လူနာ
သင့်ဖက်ကဖျားဖို့သာတာဝန်ယူပါ။
ကျန်ဆေးဖိုး ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူပါရစေ။
(ဓမ္မဒါန ကုသရေးအဖွဲ့)

သင့်ဖက်ကဆေးရုံတက်ဖို့သာ
စိတ်ကူးရှိနေပါစေ။
ကျွန်ုပ်နှင့်လာတွေ့ပါ။
နာတာရှည်ကို အထူးဦးစားပေးမည်။

ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မျိုးစုံ တွေရလေသည်။

ကံကောင်းပါသည်။ မနက်အစောကြီးဈေးသွားသော ဒေါ်ဆွေသန်းတွေ့ရှိ၍ ပြန်သိမ်းလာခဲ့၍ဖြစ်၏။ နောက်မဟုတ်လျှင် လူနာတွေအိမ်ရောက်မရောက်တော့မသိ။ သူ့သားပေါ်ကြီးမှန်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိရှိသွားကြပေလိမ့်မည်။ ကံဆိုးသည်က လမ်းမပေါ်တွင်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဆိုင်းဘုတ်ထောင်သည့်အတွက် စည်ပင်သာယာကို ဒဏ်ငွေဆောင်လိုက်ရခြင်းပင်။

◆ ◆ ◆

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . .

တစ်စက္ကန့်သာမြင်ခဲ့ရသော မျက်ဝန်းအတွက် တစ်သက်တာရင်ခုန်ချစ်မိသူကို မည်သူကများအပြစ်ဆိုကြမည်နည်း။ မျက်ဝန်းပေါ်ထင်ကျန်ရစ်သောအနိပ်အယောင်၊ အာရုံထဲ စွဲကပ်နေသောပုံရိပ်၊ တလက်လက်တောက်ပနေသော အိပ်မက်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်နေသော ချစ်သွေခြေရာအတွက် အကောင်းဆုံးခေတ်ပေါ်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပေမည်။

ပြဇာတ်များ၏ သဘောတရားအရ ဇာတ်ထုပ်တစ်ခုထဲကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ကနေရသော်လည်း ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုအနည်းနှင့်အများတော့ ရှိကြပေမည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် မိမိ၏စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့ဘဝတို့သည်လည်း တစ်ထပ်တည်း ပြုလုပ်ခဲ့သော်ငြား အနည်းအပါးတော့ တိမ်းပါးမှုရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုလွဲမှားမှုများကိုလည်း ရောင့်ရဲနေနိုင်ရပေမည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့သူကိုမတွေ့ရှိခဲ့ဖူးပေ။ အမြဲတမ်းအိပ်မက်ထက်နိမ့်ကျသော လက်တွေ့ဘဝကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြရပေမည်ပေါ့။

◆ ◆ ◆

အခြားသက်သာသော နည်းလမ်းတွေလည်းရှိပါသည်။ ဝမ်းနှုတ် ဆေးတွေမဆန့်မပြဇာတ်ပြီး ဝမ်းတွေသွားပါက ဆေးခန်းသွားသောနည်းပင်။ ဤနည်းက လူနာမလှ၊ ဆရာမလေးတွေ ဝမ်းခဏခဏသွားပြနေရလျှင် မည်သို့မကံလာရှိမည်နည်း။ အနံ့အသက်မကောင်းသော လူနာကို နှာခေါင်းရှုံ့ကုသမည်ကို လူနာကောင်ကြီးကမလိုလား။ ထို့ကြောင့် လူနာအလှဆုံးနည်းဖြစ်သော ဤနည်းကိုအသုံးပြုခြင်းဖြစ်၏။

သူ့အတွေးနှင့်သူတော့ ကြိတ်ပျော်နေသည်။ စက်ဘီးကလည်း ပြိုင်ဘီးဆိုတော့ လိုအပ်သောအချိန်၊ လိုအပ်သောဒဏ်ရာရနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒီတစ်ခါတော့သေချာပြီ RENT လူနာအဆင်မပြေရင် OWN လူနာရှိသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှ အားရဝမ်းသာနှင့်
“အမေရေ သား အပြင်ခက သွားဦးမယ်”

ဟုဆို၍ စက်ဘီးကိုအချိန်ပြင်းစွာတွန်းပြီး အားရပါးရလွှားခနဲ ခြေစုံခုန်တက်လိုက်သည်။ သို့သော်

“အ(ပ်)”

ခပ်အုပ်အုပ် အော်သံနှင့်အတူ၊ သူ့မျက်လုံးပြူးတက်သွားသည်။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲအတွေးမျိုးနှင့် တစ်ဒုက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် အဖြစ်အပျက်များတန်းပေါ်လာ၏။ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်စေရန်ဖြုတ်ထားသောဘဇိတ်ကြီး။ နောက် အချိန်ပြင်းရစေရန်ဖြုတ်ထားသော ဖင်ထိုင်ခုံ။ ဟိုဦးသက်သက်ထောင်နေမည့်ခုံမဲ့ဝင်ခုံ။ သူ လွှားခနဲခုန်အတက် ဘယ်မှာစွပ်နေပါလိမ့်။ စဉ်းစားရင်း သူ့ဆံပင်များထောင်တက်သွား၏။ နောက်မှ စဉ်းစားမိကာ မျက်လုံးပိုပြူးသွားပြီး

“အား . . . သွားပြီ၊ သွားပြီ၊ အားဟားဟား အား”

“ဟင် . . . သွားပြီ၊ ဒါမှတကယ်သွားပြီ”

အလုပ်မလုပ်တော့သော ဘဇိတ်ကြီး၊ သူ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“ဟာ . . . ဒီဘဇိတ်ကြီးကဘာလို့ဖြုတ်၊ အို”

ခုမှသူ့ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ကြောင်း ပြန်၍သတိရသည်။ ဦးခနဲ ဖြုတ်သွားသောကားတစ်စီး၊ ပွတ်ကာသီကာနှင့် လွတ်မြောက်သွားသည်။

“အား”

ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံ။ ညာဘက်လမ်းမှ ကားတစ်စင်း ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်သတိရပြီး အရှေ့ဘဇိတ်ကို အားကုန် ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် အရှေ့ဘဇိတ်ကို မဖြုတ်မိခဲ့။ ကံဆိုးစွာပင် အရှေ့ဘဇိတ်ကိုအားကုန်ဆွဲလိုက်သည့်အတွက် စက်ဘီးက ကျီခနဲရပ်ကာ နောက်ဘီးထောင်ပြီး လူကလေထဲကားယားကြီးလွင့်ပျံ့သွား၏။ ကံကောင်းစွာပင် သူလေထဲရောက်မှ ထိုကားက သူ့စက်ဘီးကို ခိုးခနဲဝင်ဆောင့်သွားသည်။ လေထဲမှာ သူ့တစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်ဘက်ကြည့်တော့ကားများ၊ ညာဘက်မှာလည်း ကားတွေ၊ သူလေထဲလက်ဆန့် တန်းပြီးပျံ့ကြည့်သေးသည်။ အပေါ်စီးမှမြင်တွေ့ရ၍ မြင်ကွင်းက ကြည့်၍ ပင်ကောင်းသေး။ လူတွေက အံ့အားသင့်စွာသူ့ကို မော့ကြည့်ကြ၏။ သူက လက်မောင်းနှစ်ဖက် ချိုင်းကပ်၍ ပျံ့နေတုန်း။ လူအများကြီး ဝိုင်းကြည့်နေ၍ ပျံ့သန်းရင်း ပျော်ရွှင်စွာပြုံးလိုက်သေး၏။ နောက်အရှေ့တည့်တည့်ပြန်လှည့်မှ

“ဟာ”

သူနှင့် လွန်စွာနီးကပ်နေသော ကားမှန်တစ်စီး၊ သူလန်ပြီးနောက် ပြန်ပျံ့ကြည့်သေး၏။ မရတော့၊ သူဦးကင်းတော်က ကားခေါင်းကို ချိန်ရွယ်ပြီးသား။ မာတုခေါင်းပါပေ။

‘ဒုန်း’ခနဲ မြည်သံ၊ ကားခေါင်းပေါ် ကားယားကြီးခွကျသွား၏။ သူ့ အတွေးထဲတွင်တော့ သူကစုပါမင်းဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်မလေးနေရီမွန်ကို ကောင်းကင်တွင် ပွေ့အိုပျံသန်းနေ၏။ လေပေါ်ရောက်တော့မှ သူကပတ်လက်လှန်ပြီး ဆရာမလေးကသူရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နှင့်ထောက်ပြီးစမ်းသပ်နေသည်။ သူကတော့ ကြည်ကြည်နူးနူးပြီးပြုံးလျက်။ ဆရာမလေးက သူ့ကိုလေထဲမှာပင် မှောက်ဖို့လုပ်သည်။ သူ့အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်

လူမင်းရဲမင်းမင်း

လိုက်သည်။ ဖင်တံခွန်ရာမြင်လို့မဖြစ်သေး။ ဆရာဝန်မလေးကအတင်း
မှောက်ပြီး ထိုခက်ရာကိုကြည့်ရန်ပြင်သည်။ သူကလေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်
ကန်နှင့်ရုန်းသည်။ ဆရာမလေးက အတင်းဆွဲသည်။ သည်လိုနှင့် လေထဲ
တွင်ရုန်းကန်ရင်း . . .

◆ ◆ ◆

ဝမ်း အကြွေကောက်

ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးက ထူးဆန်း
တာပဲ။ ခပ်ဝါးဝါးကြားနေရသော စကားသံ
တချို့။

“စဉ်းစားကြည့်လေ ကားကို
ခေါင်းနှံဝင်ဆောင့်မိပြီး ဖင်ကွဲသွားတယ်
ဆိုတဲ့ကိစ္စ။ ဒါက အင်မတန် ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အိုဗျာ . . . ဆေးပညာသမိုင်းတစ်လျှောက်
ဒီလိုလူနာမျိုး ဘယ်သူမှကြုံဖူးမှာမဟုတ်
ဘူး”

ရွက်ရွံ့စိတ်က ဖောက်ခနဲပေါ်
လာ၏။

ဝမ်း အကြွေကောက်

ဝမ်း အကြွေကောက်

“ဖင်နဲ့ခေါင်း ဘယ်လောက်ကွာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့သိပါတယ်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ လူဟာခေါင်းနဲ့ဆောင်မိရင် လည်ပင်းရိုးကျိုးမယ်။ ပြီးရင်ခါးဆစ်နဲ့ဆက်ကျိုးမယ်။ ဒီထက်အရှိန်ပြင်းရင် တင်ပါးဆုံရိုးတွေပါ ကျိုးသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဒီလူက ကားကို ခေါင်းနဲ့ဆောင်မိပေမယ့် ဘယ်အရိုးမှမကျိုးဘဲ နောက်အိုးပဲ ပွင့်ထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက အင်မတန် စဉ်းစားရခက်နေတယ်”

သူ ပွင့်နေသောမျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူနားမှာ ခေါင်းလာကြည့်လိုက်၊ စောင်လာလှန်ကြည့်လိုက် လုပ်နေသောဆရာဝန် တချို့၊

“မျိုးဇွဲကို စုံစမ်းကြည့်တော့ သူ့အဖေကလည်း လိပ်ခေါင်းရောဂါနဲ့ ဆုံးခဲ့ဖူးကြောင်းတွေ့ရတယ်။ ဒီလိုလျင်နာရောဂါနဲ့ ပြန်တွက်ကြည့်တော့ သူလည်းမျိုးဇွဲလိုက်ပြီး ကားနဲ့ခေါင်းတိုက်ချိန် လိပ်ခေါင်းကရုတ်ချည်း အပြင် ကန်ထွက်ပြီးပွင့်သွားတာလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး၊ လိပ်ခေါင်း ထွက်တာဆိုရင် လိပ်ခေါင်းကအပြင်မှာပဲရှိနေရမယ်။ အဲဒီတော့ အားလုံး ဒီလူနာသတိရလာချိန်မှ သူ့ကိုအသေအချာမေးပြီး နိုင်ငံတကာကို ရောဂါ ဆန်းကြိုးဆိုပြီး ဓာတုမီးတင်ဖို့ ကြိုးစားကြပါ။ ဒါမှဆေးပညာသမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းအသစ်စိုက်နိုင်မှာ၊ ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေး တွေလည်း လေ့လာလို့ရအောင် ဒီလူနာကိုဆေးကျောင်း မှာသွားပြီး တစ်နေ့လုံး ဖင်လှန်ပြီးပြခိုင်းထားရမယ်။ ဒါမှနောက် လျင်နာရောဂါမှာ ဒီလို ရောဂါဆန်းတွေပေါ်လာရင် ဒီဆရာဝန် ဆရာဝန်မလေးတွေ အတွေ့အကြုံ ရှိလာကြမှာ ကျုပ်တော့ဖြင့်အံ့ရောပဲဗျာ”

သူမျက်လုံးကို တင်းကြပ်စွာပိတ်ထားလိုက်သည်။ နံဘေးမှ သူ့ မျက်နှာလာကြည့်သူများ၊ စောင်လှန်ကြည့်သူများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ

သော်လည်း သူ့အာရုံတွင်ခဏတာမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆရာဝန်မလေး နေရီ မွန်၏ မျက်ဝန်းနက်ကလေးကသာ မှတ်တိုင်အဖြစ်စိုက်ထူနေ၏။

“ဟို ဆရာမလေးရယ် ဆရာမလေးရယ်မျက်ဝန်းနက်နဲ့ နောက် တစ်ကြိမ်ထပ်ဆုံဖို့ကြိုးစားနေသူပါ။ သို့သော် ကံအပေါင်း အကြောင်းမလှ စွာဖြင့်ပင် ဆရာမလေးနဲ့လွဲခဲ့ရပြန်ပါပြီ”

အမှန်တော့ သူ့ချိန်လုပ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ် မျောနေစဉ်အတွင်း ဆရာမလေးနေရီမွန်တို့ရဲ့ အထူးကုန်ဆေးခန်းကိုပဲခေါ် သွားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် လောကရဲ့ အလှည့်အပြောင်းဆန်းကြယ်လှစွာဖြင့် သူ့ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရင်း ခေါင်းကတိုက်တာဖင်ဘာကြောင့် ပွင့်ရတယ် ဆိုတဲ့ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် အသစ်စက်စက်ကြီးကို စူးစမ်းရှာဖွေလေ့လာ တွေ့ရှိခဲ့လို့၊ ဒစ်စကာဘာရီ သို့မဟုတ် ဆေးပညာဂင်းနစ်ထဲ တင်သွင်းနိုင် ရန် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ချက်ချင်းလွှဲပြောင်းခြင်းခံရတယ်တဲ့။

ကွယ် . . . ဆရာမလေးနေရီမွန်တို့ ဆေးခန်းမှာသာ သူသတိရခဲ့ ရင် နောက်အိုးပွင့်ရခြင်းတရားခံ စက်ဘီးဖင်ထိုင်ခဲ့ရို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြုံးပြီးကြီးအဖြေပေးလိုက်ချင်ရဲ့။ အခုတော့ အခုတော့ကွယ်၊ လွဲမှားခြင်းကြံ့ ရပုံက လူတိုင်းသံသယဖြစ်ရသည်အထိ။

ဘရိတ်မပီပေမယ့် စိတ်တသိနေတယ်
မေးခွန်းတစ်ခုထဲကို အဖြေရှာဖို့မှ မဟုတ်ခဲ့တာ၊
ငါလည်း ငါတစ်တောင်ကို ဖမ်းယူစားသောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသူ
မီးစ မီးနဲ့တွေ့ ထူထပ်နေတဲ့ရေပြင်ပေါ်
လည်ပင်းရှည်အောင်စောင့်လို့
ပေါ်မလာပါဘူး။

နဂါးသား

တိုက်တောထာတိုက်ပြန်ဝတ်ရမည်အချိန်မျိုးမှာပေါ့
ခေါင်းထဲက ဆားတစ်ပြားတွေတောင် လောင်ကျွမ်းတုန်ပြီ
မင်းဇွတ်ဝန်းတို့ တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးထဲကပေါ့။

◆ ◆ ◆

လှပသော နံနက်ခင်းတွင်
နေရောင်ခြည်ကို ဝင်ခွင့်ပြုသည်။
တည်ကြည်အေးချမ်းသော ညနေချမ်းတွင်
ပန်းပွင့်များကို ကောက်ခွင့်ပေးပါ။
ကျွန်တော်၏လုပ်ရပ်များသည် ချစ်သူ၏
မျက်ရည်တလက်လက် တောက်ပစေရန်
မဟုတ်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ် အဖိုးတန်
လည်ဆွဲ ချိတ်ဆွဲမှုသာ။ အလဟဿနေ
များနှင့် ဆုံးရှုံးသွားသော အချိန်ဟူ၍မရှိ
စေရ။ ငါသည် သင့်အတွက် အသက်ရှင်
သူလည်း ဖြစ်သလို သင့်အတွက် သေဆုံး

နဂါးသား

နဂါးသား

ရလျှင်လည်း ဝန်မလေးတတ်သူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုအချိန်နှစ်ခုကြား လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ငါ့အိမ်ငယ်တွင် ချစ်သူရဲ့ တေးသီသံ ဆင်မြန်းလိုပါသည်။

ဤမျှော်လင့်ချက်များသည် အိပ်မက်ဆိုပါက အိပ်မက်ကို မြင်နိုင်ချိန်ထိ လမ်းပြခေါ်ဆောင်ပေးကြပါ။ အခုတော့ရယ်လေ၊ လူမမာဖြစ်နိုင်မည့် နည်းများကို ဇယားချရာလို့၊ ဒါမျိုးက စနစ်ကျမှ လှပမည်မဟုတ်ပါလား။

♦ ♦ ♦

ဆေးခန်းရောက်ချိန်ဝယ် အလှပဆုံးဖြစ်စေရန် အသစ်လွင်ဆုံးအဝတ်အစားများရွေးဝတ်ကာ ထာဝရအတွင်း ဒဏ်ရာရှာဖွေနေအတွက် သူ့ဇွေးတကာ ပတ်လိုက်သည်။

ပလာဇာ မစွဲ၊ သူစိတ်ကြိုက်မကွေ့။

မိုးကုတ်(စ်)ကြီးတွေ အဝတ်တန်းတွေ၊ အင်္ကျီချိတ်တွေလောက်သာတွေ့ရသည်။ သူလိုချင်သော ထုထည်ပဏာမကို မရ၊ ဒီကြားထဲ ဆိုင်ခန်းကကျဉ်းသေး။

“ဟားဟား . . . ဒီလောက်နဲ့ကတော့ ဇာနည်တို့ စိတ်မဝင်စား
အာဟားအာဟား”

သူ့ဆိုင်ခန်းများကို သရော်ချင်စိတ်ဖြင့် ခိုးရယ်မိသေး၏။

စတိုးဆိုင်များ . . . စိတ်တိုင်းမကျ။ ဆိုင်ခန်းများက ကျဉ်းသည့်အ
ပြင်သွားလေရာ၌ ဝန်ထမ်းများက ကပ်ပါခွင့်ပြုနေသည်။ ထို့ကြောင့် လွတ်
လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားရန် နေရာမတွေ့။ တဲကယ်တော့ သူက ပစ္စည်းရှာ
မယ့်သူမှမဟုတ်တာ၊ ရောဂါရှာမယ့်သူပဲ။ သူ့ကို လိုက်ရှင်းပြုနေသည့်
ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို သူက စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ဝန်ထမ်း
ကောင်မလေးကို ခွာထုတ်ဖို့ ကြံရဦးမည်။ သူ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမြင့်
တစ်နေရာမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်၊ တိုယ့်လက်ညှိုး ကိုယ်ကိုက်
လိုက်နှင့် စဉ်းစားဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။ “ကိုကလေးမက ထိုကောင်တာ
သို့ သွားဖို့အလှည့်မှာ သူ့လက်တွေက အမြန်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူ့လှုပ်ရှား
ပုံက မြန်ဆန်တိကျသပ်ရပ်သည်။ ဝန်းခနဲ ပြိုကျသံနှင့်အတူ သူလိုချင်တဲ့
အတိုင်းအတာအတိုင်း သူတိုယ်ပေါ်သို့ အမျိုးအမည်စုံသော ပစ္စည်းအမျိုး
မျိုး ပြုတ်ကျကွဲကြွေကုန်သည်။ ဝန်ထမ်းမလေးက မျက်လုံးအပြုသားနှင့်
သူ့ကို ကြောင်ငေးနေသည်။ သူကတော့ အဖျက်အစီးပုံကြားမှာ ပြူးပြီး ခြီး
ဝတ်တုတ်မေ့လို့။

♦ ♦ ♦

အမှောင် . . သူလွန်စွာ ကြောက်
သောအမှောင်၊ ရွှန်းကန်ပြေးလွှားဆဲ၊
ဘယ်မှာလဲ အလင်းရောင်။

“ဟား”

သူ ကြောက်လန့်တကြား အော်
ဟစ်သံ၊ မည်သည့်နေရာကမှ အသံမှ
ကြား၊ ဇောဇွေးများ အလိုလိုစိန်ထွက်လာ
၏။

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး
ဆရာမလေးနေပို့မွန်ရေ”

ကယောင်ကတမ်း နှုတ်ထွက်

စကားများ။ သူတမ်းတနေသောဆရာမလေး နေရိပ်မှန်ကို အမှောင်ထဲမှာ
ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ ပြီးနောက် မှန်ဝါးစွာပျောက်ကွယ်လုနီးပါး။

“ဆရာမလေး . . ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး၊ စောင့်ပါဦး”

သူ့အော်သံကြောင့် ဆရာမလေး ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟို . . . ကြည့်စမ်း ဆရာမလေးနေရိပ်မှန်မျက်ဝန်းမှာ လက်ပြာ
နေသောအလင်းရောင်”

အလင်းရောင်မြင်တော့ သူဝမ်းသာသွားသည်။

“ဆရာမလေး ကျွန်တော်လာပြီ၊ ကျွန်တော်လာပြီ”

အော်သံနှင့်အတူ အလင်းရောင်ရှိရာ သူ့အားကုန်ပြေးသွားမိ
သည်။

ဖျတ်ခနဲမြင်ရသော ကျိန်းစပ်စပ်အလင်းရောင်၊ ဟင် ဘာလို့
တစ်လုံးတည်းမြင်နေရပါလိမ့်။ သူ့မျက်လုံးကိုတမန်းကတန်းပြန်ပိတ်လိုက်
၏။ ပြီးမှနေသားကျမှ သူ့မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးတစ်စုံ၊ သူ့ကိုအပေါ်မှစိုက်ကြည့်နေသောမျက်လုံး။ ဟုတ်
ပြီ၊ ပိုင်ပြီ။ ဒါအနှစ်နှစ်အလလ သူ့မျှော်ကိုးခဲ့သောမျက်လုံးပဲ။ အတွေးနှင့်
ပိတ်မြင်နေစဉ်မှာပင် တိုးဝင်လာသောကျွဲကော်ကိုင်းကြီး၊ ဟင် . . . ဘယ်လို
ဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဆရာမလေးက မျက်မှန်နဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ မသင်္ကာစတင်နှင့်
သူ့အပေါ်ဘက် မျက်လုံးအနည်းငယ်လှန်ကြည့်လိုက်တော့၊ အင်း . . .
မျက်ခုံးမွေးကတော့ထူထူရယ်၊ အပေါ်ဘက်ကို ဆက်ကြည့် . . . ကြည့်

“ဟာ . . . ထိပ် ထိပ်ပြောင်ကြီး”

မထင်မှတ်သော ထိပ်ပြောင်ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ သူ့အံ့အားသင့်
သွားရ၏။

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

သူ့တွေးနေတုန်းမှာပင် ထိုမျက်လုံးကသူ့ဆီမှခွာသွားကာ

“သူ သတိပြန်ရလာပြီ”

ထိပ်ပြောင်ကြီးဆီမှအသံ၊ ဟင် ဆရာမလေးလည်း မဟုတ်ဘူးပဲ။
သွားပြီ၊ သူ့အနှစ်နှစ်အလလ စာတမ်းသဖွယ်မြူရနေသား တွက်ချက်ခဲ့သမျှ
လွဲရပြန်လေပြီ။ သူ့အနာခံခဲ့ရသမျှ သံသယရေချိုးနံ့ဖြစ်ရလေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင်
“အောင်မလေး . . . ချစ်သားရဲ့၊ မ၊ သကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း
ကွယ်၊ ဟီး”

ဟူသော မိခင်ဖြစ်သူ၏သံ၊ သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မိခင်
ဒေါ်ဆွေသန်းနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော တင်မောင်လွင်၊ နေသူ၊
အောင်မျိုးတို့ကိုမြင်ရ၏။ မြင်ရတာမှတစ်လုံးတည်း။

“ဟင် . . . ဘာလို့တစ်လုံးတည်းမြင်နေရပါလိမ့်”

သူ့မသင်္ကာစိတ်နှင့် ဦးကင်းကို အနည်းငယ် ကြွ၍ ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မိမိရုပ်
မှတ်ပြီးဂုဏ်ယူလိုက်မိသေး၏။ နောက်မှ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဟုတ်
ပါသည်။ ခေါင်းဖျားမှ ခြေဖျားအဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကြုံးပတ်ထားသော
ပတ်တီးများ၊ တစ်ကိုယ်လုံး မျက်လုံးတစ်လုံးသာ ဖွင့်ထားရ၏။

သူလျှာနှင့်ထိုးကြည့်၏။ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားသော ပတ်တီးစကို
တိုက်ရိုက်ထိုးမိသည်။ ခြောက် . . . ပါးစပ်ပါ ပတ်တီးတွေဆိုထားတာကိုး။
နောက်မှသတိရပြီး

“ဟင် . . . ဒါဆို ငါ့သွားတွေရော၊ ငါ့သွားတွေရော”

မသင်္ကာစိတ်နှင့် ပါးစပ်အနံ့လျှာဖြင့်လိုက်ထိုးကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းရှေ့ကို လျှာနှင့်ထပ်ထိုးကြည့်သည်။ ဘာကိုမှမထိ။

“ဟင် . . . ဒါဆို ငါ့ . . . ငါ့ . . . ရွဲတွေပြုတ်ကုန်ပြီ၊ ရွဲတွေပြုတ်ကုန်ပြီပေါ့၊ ရွဲဗလာပြန်ပြီ”

ရှိတော့ရှိသေးသည်။ သို့သော်အံ့သြစွာ အနောက်ပိုင်းသား၊ အရှေ့ခြမ်းကပြောင်သလင်းခါနေပေပြီ။ သူ ချက်ချင်းမျက်ရည်ပိုင်းသွားမိ၏။

ဪ . . . ဆရာမလေးနေရီမွန်ရယ်၊ ဆရာမလေးရဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးကိုမြင်ချင်လို့ ကြိုးစားလိုက်ရတာ ရှေ့ရွဲတွေဗလာဖြစ်ကုန်ပါပေါ့။ တကယ်တွေ့ရတော့ ထိပ်ပြောင်ကြီး၊ အဟင် . . .

သူ့အဖြစ်ကိုသူတွေ့မိပြီး ယူကုံးမရဝမ်းနည်းမိပေပြီ။ ဒါကို မိခင်ဖြစ်သူကပါ

“အောင်မလေးသားရယ် အပေါ်ကဟာတွေ ပြိုကျနိုင်တာ သိလျက်နဲ့ အောက်ကဟာကိုမှ ခြေကန်ဆွဲရတယ်လို့ကွယ်၊ မင်းဘာအပြီးနဲ့ လုပ်လိုက်တာလဲကွယ်၊ အခုတော့ အထူးကုဆေးခန်းရောက်နေရပြီ၊ အထူးကုဆေးခန်းဆိုတာက တစ်ခါဖြင့်ထောင်သားရဲ့၊ ဒါတောင် တစ်လုံးထဲဖြိုရတာ၊ မျက်လုံးပြောပါတယ်သားရယ်၊ အဟင်ဟင်”

ဒီထိပ်ပြောင်ကြီး ဝင်ဖြဲသွားတာတော့ မတန်ပါဘူးအမေရာဟု သူပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်တွင်ပတ်တီးတွေနှင့်ဆို့နေသည်မို့ ပြောမထွက်။

ဘေးဘီရောကြည့်သည်။ ဆရာဝန်မလေးနေရီမွန်၏အရိပ်မယောင်မပြောနှင့်။ အနံ့ပင်မရ၊ သူ့အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းထဲဆေးနံ့များသာ၊ ထိုစဉ်မှာပင်

“ဆရာ . . . ဆရာ လူနာကိုဆေးထိုးဖို့ဟာ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်တီး

တွေနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်နေရာကိုထိုးရမှာလဲဟင်”

နာ(စ်)မလေးရဲ့အမေး၊ ဒါကို ခုနဆရာဝန်ထိပ်ပြောင်က သူ့အလုပ်သူလုပ်ရင်း လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ

“လွတ်တဲ့နေရာထိုးလေ”

“လွတ်တာဆိုလို့ မျက်လုံးတစ်လုံးပဲကျန်တယ်ဆရာ”

“ဒါဆို မျက်စဉ်းခပ်ထားလိုက်”

ဪ . . . ကိုယ့်မှာ ဒီတစ်လုံး

၃၈

လေးကောင်းတော့တာ၊ မကောင်းတဲ့နေရာမကုဘဲ ကောင်းတဲ့နေရာမှ မျက်စဉ်းခပ်ခိုင်းရတယ်လို့၊ တော်လိုက်တဲ့အထူးကု၊

အိပ်ပြောပြီး လျှို့ဝှက်စွာ
မာန်ပျံ့အေးရာမှ ဘုရား
ပျက်ချင်သည်။ သို့သော်

နာ(စ်)မလေးက ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မျက်လုံးဖြူ၍မျက်စဉ်းလာခပ်သည်။ ဒီတစ်မြဲအတွက်ရော ဘယ်လောက်ယူသည်မသိ။

၃၉

မျက်စဉ်းရည် ကြည်ကြည်လေးက မျက်လုံးထဲဖျတ်ခနဲ၊ ဆရာမလေး ရယ်ဒီနေရာမှာမင်းသာဖြစ်ခဲ့ရင် ငါသိချင်း တစ်ပုဒ်ပါ ဖျော်ဖျော်ကြီးဆိုမိမှာပါကွယ်။

မလျော့သောမေတ္တာတွေရယ်... သီတာရေစင်ပမာ... တသွင်သွင်
စီးကျစေတယ်...

ဟု၍ မျက်စဉ်းကသီတာရေစင်ပမာ မျက်ဝန်းထဲစီးကျလာ၏။
နောက်အမှေ့ရဲ့ငိုသံ။

“အောင်မလေးသားရယ်၊ နင့်အတွက်ငိုနေလိုက်ရတာ ငါ့ကို
နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကို ကျနေတာပဲ၊ ဟီးဟီး”

သူငယ်ချင်းများ၏ နှစ်သိမ့်သံ။

“တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ ပုပ်မှာပဲ”

“တစ်သက်လုံး ပက်လက်လောက်ပါကွာ”

“နောင်ဘဝလောက်ဆိုရင်တော့ပြန်တောင်းမှာပါ”

ခေါင်းထဲမှာ ပလုံစီတွေထနေတာ၊ ပုကျီပုကျီနဲ့ ပြောနေကြတော့
ကိုယ်လည်း ပုကျီပုကျီပဲကြားနေရတာ။

◆ ◆ ◆

နေရိမ္မန်

လူတစ်ဖက်သားရဲ့ အလင်း

ရောင်ဖြစ်ရတဲ့မင်းဘဝ ငါအားကျရဲ့။

ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရက်စွဲတိုင်း

စက္ကန့်တိုင်းမှာ မင်းကိုပဲတန်းတန်းစွဲ သတိ
ရနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မင်းသိမှ
သိပါ့မလားကွယ်။

အချိန်တိုင်း အဝေးကြီးမှာရှိနေ

ပေမယ့် ငါ့စိတ်ကူးငါ့အိပ်မက်တွေ အားလုံး
ဟာ မင်းရဲ့မျက်ဝန်းနက်နားမှာသာ ဝဲယုံ
နေဆဲပါ။မင်းနဲ့အနီးဆုံးဘဝကိုရဖို့ ကြိုးစား

ခဲ့တာငါ့ရဲ့ ဒဏ်ရာတွေသာကြည့်ပါတော့။ ဒါကို ငါရှက်လို့ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောပြခဲ့ဘူး။ အခုလူနံ့မှရှင်းပြတာပါ။

နေရီမွန်

ငါ့ရဲ့ အသက်မသေဆုံးမချင်း ငါ့ရဲ့အဓိကပစ်မှတ်ဟာ မင်းပါပဲ။
ဒါကိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ လူတွေလှောင်ရယ်ကြပါစေ။ ငါ့ရဲ့ပစ်မှတ်ကမပြောင်း
လဲပါဘူး။ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက် တစ်စက္ကန့်ထိ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ခေါင်းထဲ
က ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ငါဟာ မင်းအတွက်အမြဲတမ်း မှတ်ဉာဏ်ကောင်းခဲ့သူသာ။

ကျွန်တော်သေဆုံးချိန်တစ်စက္ကန့်အထိ ခေါင်းထဲမှာစွဲမှတ်ထား
တတ်သူပါ။ ဒါကြောင့်ဆရာမလေး ဘယ်လိုပဲထွက်ပြေးထွက်ပြေး ကျွန်တော့်
လက်ကမလွတ်နိုင်ပါဘူး။

◆ ◆ ◆

၆

နေရာသီအကုန် မိုးဦးပင်ကျ

နေပြီဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုက ပူပြင်း
ဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်တန်းများ
သည်လည်းစိမ်းစိုမယောင်၊ အိုမင်းမ
ယောင်နှင့် အမျိုးအမည်ခွဲရခက်နေသည်။
မြေပြင်သို့ ကြည့်လျှင်လည်း ခြောက်သွေ့
နေသယောင်၊ စိုထိုင်းသယောင်နှင့် လူ
တွေ၏အမြင်များအား လှည့်စားနေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အမျိုးအမည်ခွဲရခက်
သောလူတစ်ယောက် ဦးချဲ့(လ်)လေး ပေါ်
ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုရုတ်တရက်ကြည့်

လျှင် မိမိလေလား၊ သက်ရှိလေလား၊ ခွဲရခက်လောက်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အနောက်တွင်မှ လက်တွန်းလှည်း လေး ထိန်းကျောင်းပေးနေသော နာ(စ်)တစ်ဦး။

သူ၏ တစ်လုံးတည်းပေါ်နေသောမျက်ဝန်းတို့ မှိုင်းညှို့နေ၏။ သူ ၏အခန်းဝမှနေ၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကို ပူဆွေးမှုတစ်ခုသဖွယ် မပြတ် တမ်း လိုက်လံကြည့်ရှုမှတ်သားနေသည်။

အဖြူရောင်သာ အားကိုးဝတ်ဆင်ထားသော လူမမာများက သူ့အ တွက်မရိုးနိုင်၊ တချို့လည်း အော်မြည်လျက်၊ တချို့လည်း ပျော်ရွှင်လျက်။ သူကတော့ ထိုသူများကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားသဖွယ် ငြိမ်သက်စွာ ခံစားနိုင်၏။ ထိုအရာများကသူ့အတွက် နှလုံးသားအာဟာရများကား မဟုတ် နိုင်သေးပါ။

ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားသော အလင်းရောင်၊
သူ့ရင် ဒီန်းခနဲ ခုန်လှုပ်သွားကာ အလင်းရောင်လာရာသို့ သူပိုင် တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နက်မှောင်သော ဆံကေသာ၊ ဖြူလွသောကျွတ်ကုတ်
မျက်လုံးလေး သူ့ဘက် ဖျတ်ခနဲ ရွေ့လာ၏။
ပြုံးပြပါသည်။ ပြုံးပြသွားသည်။

ခဏမှ ခဏလေး၊ တခဏလေးသာ၊ သို့သော် ထိုတခဏလေးသည် သူ့အာရုံတွင် ဝိစိယံပြစက်မှ တစ်နေရာတည်းခွေထစ်နေသလို ခဏခဏ ပြန်ပေါ်နေသည်။

သူ့ရှေ့တွင်ဘာမှမရှိတော့ချေ၊ သို့သော် သူ့မျက်လုံးမလွှဲဖြစ်သေး။
အပြုံး . . .
သူ့ရင်ကို ကိုင်လှုပ်သောအပြုံး၊ ရှုန်းစိုသော နေရီမွန်၏မျက်ဝန်း။

သူ့နှလုံးသွေးတို့ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်စေနေတုန်း
“အထဲပြန်ဝင်တော့မှာလား ကိုဇာနည်”

နာ(စ်)မလေး၏စကားသံ၊ သူ့ဆွေ့အ နားမကြားသူတစ်ယောက်သ ဖွယ် ငြိမ်သက်တုန်း။

“ကိုဇာနည် . . . အထဲပြန်ဝင်တော့မလား၊ အပြင်မှာ လေစိမ်းတွေ တိုက်နေတယ်”

သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်သေး။ သူ့အာရုံထဲရှိနေတာက ခုနမြင် လိုက်ရသောမျက်ဝန်း။

နာ(စ်)မလေးက သူ့ကို လှုပ်ကြည့်သည်။ လုံးဝမစူးပဲတော့၊ လူက ငုတ်တုတ်၊ မသင်္ကာတော့၍ထင် အရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး ထာဝရအမြဲခံမျက်လုံးကို လာဖြည့်သည်။ ထိုတော့မှ သတိပြန်ရပြီး ထိုထာဝရ အမြဲခံနှင့်သာ နာ(စ်)မလေးကိုပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ . . . သတိရနေသေးသားပဲ၊ အထဲပြန်ဝင်တော့မလားလို့”
နာ(စ်)မလေး၏အမေးကို သူက ပတ်တီးများကြားက လေထုတ်၍
“ခုနက ဆရာမလေးက”
“ဘယ်သူ”

သူ့အမေးကို နာ(စ်)မလေးက ရုတ်ချည်းပြန်မေးသည်။ နောက် သူ့ဘာသာသူစဉ်းစားရင်း

“ဪ . . . ဆရာမလေးနေရီမွန်ကိုမေးတာဖြစ်မယ်၊ သူက ဒီဆေးခန်းကပဲလေ”

နာ(စ်)မလေး စကားကြောင့် သူ့အားတက်သွားကာ
“ဒါ . . . ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုသူတစ်နေ့တော့လာကြည့်မှာပေါ့၊
နော်”

သူ့အမေးကို နာ(စ်)မလေးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍
“အဲလိုတော့ . . လာမကြည့်ဘူးရှင်၊ သူတို့က ဟိုဘက်မှာ”
“ဘယ်လို”

“ဪ . . . သူတို့က အထွေထွေကုတွေလေ၊ ကိုဇာနည်က
အရိုးနဲ့ အကြောကိုရောက်နေတာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ”
“ဟင်”

နာ(စ်)မလေးစကားကြောင့် ဇာနည်တစ်လုံးထဲပြူးသွား၏။ သူတို့
ကအထွေထွေကုတဲ့။

ယခုသူ့ရောဂါက အရိုးအကြောတဲ့။ ဘာမှမဆိုင်ဘူးတဲ့။

ဪ . . . သူ့ခမျာတော့ ဆရာဝန်မလေးရဲ့ အယူအယကို ခံချင်
လွန်းလို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာ။ အခုတော့ အလွှာချင်းခြားနေပြန်ပါပြီ။
တွေးရင်းတွေးရင်း ဇာနည်အမြဲသတ်ခံ တစ်လုံးသားကနေ အရည်
ကြည်လဲလာ၏။

“လာပါကိုဇာနည် . . မျက်စဉ်းခပ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

နာ(စ်)မလေးကို သူ့မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ခမျာလည်း လုပ်
စရာမရှိတိုင်း ဒီအကောင်းတစ်လုံးကိုပဲ သိတာရေဝင်ဖြန်းနေရတာ။

ဝိုးချဲ့(လ်)လေးက သူ့အခန်းဘက်ပြန်လှည့်သွားပြီ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
တော့

“နေနှင့်ဦးပေါ့ ဆရာမလေးရယ်၊ အထွေထွေရောဂါဆိုတာ ငါဖြစ်
တတ်ပါတယ်”ဟုသာ။

◆ ◆ ◆

နောက်တစ်နေ့တွင် တင်မောင်
လွင်တို့၊ နေသူတို့ အောင်မျိုးတို့ရောက်
လာတော့ သူ့အားတက်သွားသည်။

“ငါပြောမယ် အသေအချာ နား
ထောင်ကြ”

အားလုံး ဂရုတစိုက်နားထောင်
သည်။

“ငါ့ကို ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ ဆေးပညာစာအုပ်တွေရှာပေး စမ်းပါ
ကွာ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးမျက်

လုံးပြုကာ

“ဘာ . . . ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ၊ မင်းဟာ အခုရောဂါတောင် မကောင်းသေးတဲ့ဟာကို”

“အေးလေကွာ၊ တော်ကြာ မတော်တရော်ဖြစ်ကုန်မှဖြင့်”

“ဒီရောဂါတောင် သုံးလလောက် ရေလည်စိမ်ကုရမှာနော”

သုဇယ်ချင်းများ၏စကားကို ဇာနည်က

“ဟာ . . . မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ငါက ရောဂါအခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပုံကို လေ့လာချင်လို့ပါကွ”

“လေ့လာပြီးတော့”

“မှတ်ထားရတာပေါ့ကွာ၊ နောက် . . . ဆင်ခြင်လို့ရတာပေါ့၊ မင်းတို့ကလည်း”

သူ၏ခပ်တည်တည်စကားကြောင့် အားလုံးစိတ်သက်သာရာ ရသလိုဟန်မျိုးနှင့် သက်ပြင်းချကြသည်။

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း ရှာပေးရတာပေါ့”

နေသူ၏ စိတ်မပျံ့တပါးကား။

◆ ◆ ◆

နောက်တစ်နေ့တွင် တင်မောင်လွင်တို့ နေသူတို့ အောင်မျိုးတို့ လူနာလာကြည့်ကြသောအခါ ဇာနည်မှာလိုက်သော ကျန်းမာရေးမဂ္ဂဇင်းများ၊ ကျန်းမာရေးပညာပေး စာအုပ်များ စုံစုံလင်လင်ပါလာသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဇာနည်ဘယ်လိုနေလျှင် ဘာရောဂါဖြစ်ပြီး၊ ဘယ်ဌာနကို ရောက်နိုင်သည်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လျှင် ရဲအနေပိုင်သည့်အတွက် ဘယ်ဆေးရုံရောက်တတ်သည်၊ ဘာရောဂါဖြစ်လျှင် ဘယ်အ

ထွေထွေကု စသည်ဖြင့် အပတ်တက်လေ့လာခဲ့ရာ ဆေးခန်းမှာရှိနေသည့် သုံးလစာတွင်း သူ့ချစ်သောဆရာဝန်မလေးနေ့စဉ်မှာ အတိအကျတစ်ကြိမ်သာတွေ့ခဲ့ရသော်ငြား စာဖတ်အားမည်မျှ နာခဲ့သည်ဆိုလျှင် ဆရာဝန်များ ရောဂါအမျိုးအစား မေ့လျော့နေလျှင်ပင် သူ့ကိုလာမေးရလောက်သည် အထိဆေးပညာအရာ၌ ဆရာတစ်ဆူ ပါရဂူသဖွယ် ကျွမ်းကျင်နေလေပြီ။

ဆေးရုံပေါ်မှဆင်းရဲချိန်၌ပင် ကျွေးထားသောသူ့ခြေထောက်များ အကင်းမသေသေး၍ ဦးချဲ့(လ်)ပေါ်မှဆင်းရဲသေး။ ဒါကို ဆရာဝန်ထိပ် ပြောင်ကြီးက သူပဲခုံးကို နွေးထွေးစွာပုတ်ပြီး

“အိမ်မှာပဲကောင်းကောင်းအနားယူပေါ့။ သေသေချာချာဂရုစိုက် နေရင် ရွေ့လလောက်ဆို အကောင်းအတိုင်း ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကောင်းသွားမှာပါ”

ဟုဆို၍ နှစ်သိမ့်သည်။ ဒါကိုဇာနည်က သူ့မျှော်လင့်ချက်နှင့်သူမို့ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မောင်ဇာနည်ရဲ့ ခံနိုင်ရည်ကိုတော့ လေးစားပါတယ်။ ဒီလောက်အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်နဲ့ စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ငါးပတ်မွေလို ကျိုးသွားတာတောင်မျက်လုံးတစ်လုံးထဲ ပြုံးနိုင်သေးတာပဲ၊ ကျွန်တာကတော့ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ကဲ... သွားကြ... ကြံ ဆရာလည်းအလုပ်ရှိသေးလို့”

ဟုဆို၍ လှည့်ထွက်သွား၏။ ထိုတော့မှ သူ့မိခင် ဒေါ်ဆွေသန်းက ဦးချဲ့(လ်)လေးကို ကူတွန်းပေးကာ ဆေးခန်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လူများ၏လှုပ်ရှားပုံ မြင်ရတာတောင် ဇာနည်ခမျာမပျော်ရွှင်နိုင်စွာပဲ ဆေးခန်းကိုသာပြန်လွမ်း နေရ၏။

သူ့မျှာ သူ့ချစ်သောဆရာဝန်မလေးကို မမြင်ရလင့်ကစား၊ ဆရာမလေး၏ အငွေ့အသက်၊ ဆရာမလေး၏ပုံရိပ်လွှမ်းခြုံရာ အနီးဆေးခန်းကိုသာ ပြန်တမ်းတမိနေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းပင် နောက်ရောဂါတစ်မျိုးနှင့် ဆေးခန်းထဲပြန်ပြေးဝင်ချင်နေမိသည်။ သို့သော်မဖြစ်နိုင်။ အထွေထွေရောဂါမဟုတ်ပါက ယခုတစ်ခါကိုသို့ပင်ဆရာမလေးနှင့် တွေ့ရမည်အရေး ဝေးဟေးဟေးနေဦးမည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်

“စောင့်ပေဦးတော့ ဆရာမလေးရေ”

သူ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ပန်းတွေ ပွင့်လို့၊ ခရေပွင့်လေးတွေကြွေလို့၊ ခြေမကြီးကိုကားလို့။

♦ ♦ ♦

ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ နေ့တစ်
နေ့ဆိုတဲ့ အင်ပါယာကိုထူထောင်လိုက်
တိုင်း အချိန်ဆိုတဲ့စစ်သည်တွေကတိုက်
ခိုက်အနိုင်ယူတတ်ကြစမြဲပါ။

ဒါကြောင့်သက်ရှိ၊ သက်မဲ့၊ လူပ
ခြင်းဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေ ဖန်တီးမှု
တွေဟာ အချိန်ဆိုတဲ့ စစ်သည်ခြေဖဝါး
အောက် ပြားပြားမှောက်ကုန်ကြတော့တာ
ပါပဲ။

အချိန်ကပြောတယ်။

“မင်းတို့ရဲ့အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း

တွေကို လက်ဆောင်ပေးစွမ်းနိုင်တာငါကွ”

အချစ်က ငြင်းဆိုတယ်။

“မင်းငါ့ကို အိုမင်းရင့်ရော်အောင် ဘယ်တော့မှ မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ
ဘူးကွာ”

ဒီလိုနဲ့ အချိန်နဲ့အချစ်ဟာ ကမ္ဘာဦးကတည်းက စစ်ပွဲစခဲ့ကြတယ်။

အချိန်ကနေ့စဉ်နဲ့အမျှ အချစ်ကိုအနိုင် ညှိနှိုင်းစစ်ပြင်ရတယ်။ သတ်
ကွင်းဆင်ရတယ်။ အချစ်ကတော့ အေးပါတယ်။

ကြောင်ကို ခွေးဘာလို့ လိုက်တယ်ဆိုတာမသိဘူး။ ကမ္ဘာကြီးပူနွေး
လာတာမသိဘူး။ ရေခဲတောင်မြို့ကျတာကို ဂရုမစိုက်ဘူး။

ပုံပြင်အသစ်တွေ ဂရုစိုက်နားထောင်တယ်။ ပုံပြင်ဟောင်းတွေ
ပြောပြတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားတွေမပြောတတ်ဘူး။ ဖတ်ပြီးသား စာအုပ်
ကိုပြန်ဖတ်လည်း စာမျက်နှာတွေခုန်ကျော်မဖတ်ဘူး။

အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့မှာ ငိမ့်ခံစရာ တိဗီ၊ ရေခဲ
သေတ္တာမရှိချိန်မျိုးတွေမှာပေါ့။

ဒါကြောင့်အချိန်ဟာ အချစ်ကိုတစ်ခါမှစစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့
ဖူးဘူး။

ချစ်ခြင်းရှိရာနှင့် ချစ်ရက်သုံး
ရက်သာကွာဝေးသော်လည်း သူ့စိတ်
ထဲတွင် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ကဲ့သို့ခံစားနေရ
သည်။ အချိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ခုတ်မောင်း
လျက်ရှိသော လွမ်းဆွတ်ခြင်းများသည်
မြင်ကွင်းကျယ်နှလုံးသားဆီမှ စတင်၍
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးယုံ့နှံ့နေလေ၏။ မျက်
ဝန်းနက်နက်ကလေးအကြောင်း စဉ်းစား
မိတိုင်း သူတစ်ကိုယ်လုံး ချာချာလည်
လောက်အောင် မူးယစ်ရီဝေခဲ့ပြီးအိပ်စက်
ခြင်းများကိုပါ ခိုးယူသွားခဲ့ပေပြီ။

မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် အိပ်မရည်တွေတိုင်း အလှတရားနှင့်
ကိုယ်ပိုင်သနများ မြောက်မြားစွာထုတ်ယူတတ်နေပြီ။ ဪ... ဘာလို့
များ ဒီလောက်တောင် လွမ်းမိုးနိုင်တာလဲဆရာမလေးရယ်။ ဆရာမလေးရဲ့
မျက်ဝန်းသာ ဟောဒီကောင်းကင်ပြာဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်အခုထက်ပိုပြီး
လုံခြုံမည်ထင်ပါသည်။

ညကား နက်နေပြီ။

အိပ်၍ ကား မပျော်သေး။ မျှော်လင့်ချက်များစွာနှင့် ကောင်းကင်
ယံမောကြည့်နေသည်။ သူ့အိပ်စက်ခြင်းများကို ဆရာမလေးက ခိုးယူထား
ပေပြီ။

ဝုန်းခနဲ မိုးခြိမ်းသံကြားရ၏။ ဒီနေ့မိုးနဲ့ကိုသူရနေသည်။ သူ့မျှော်
လင့်ချက်ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်နေစဉ် ဝေါခနဲမိုးရွာချသံ။

သူ့အံ့အားသင့်စွာ မိုးရေစက်များကိုလိုက်ကြည့်နေသည်။

ရာသီဥတုက မိုးကိုခေါ်လာပေပြီ။

သူ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။
တံခါးက သူနှင့်မနီးမဝေးနေရာတွင်မို့ တံခါးကိုအတင်းဆွဲဖွင့်နေရသည်။

သူ့လက်နှင့် မိုးရေစက်အထိအတွေ့။ သူ့မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်မိ
သည်။ ဘာပါလိမ့်။

သူ့အတွေးထဲမှာတော့ ဆရာမမျက်ဝန်းကလေးသာ။ အခြား အ
ရာရာမူနီဝါးနေပြီ။ အသိစိတ်က ကပ်တစ်ချက်မကပ်တစ်ချက်။ နောက်
မေ့ခနဲ။ သူ့ကိုလူမမာဖြစ်အောင်ပုံရိုးနေသော မိုးကတော့သည်းကြီးမကြီး
ရွာကျနေတုန်း။

“အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ကျိုးထားတဲ့လူတစ်ယောက် အခုလိုမိုးရေထဲမှာအကြာကြီးနေမိတယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ခြေဖျားလက်ဖျားတွေက ကွေးကောက်ပြီးသွေးမလျှောက်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်သွေးမလျှောက်တော့တဲ့ ဒူးအောက်ပိုင်းဖြစ်ပစ်လိုက်မှကောင်းလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ စကားသံ။ သူ့ခပ်ဝါးဝါးကြားနေရ၏။ ညကမိုးရေစက်များကြား သူမည်မျှကြာအောင်သတိလစ်နေသည်မသိ။ သူသတိရချိန်

ဝယ် ဆေးခန်းရောက်နေပြီ။

“ကိုယ့်အတွေ့အကြုံအရဆိုရင် ဒီလိုလူနာမျိုးက ဒူးအောက်ပိုင်းဖြစ်ရုံနဲ့မကောင်းနိုင်ဘူးဗျ၊ ခါးအောက်ပိုင်းကနေစဖြစ်မှ အသက်ရှင်မှာ”

ဆရာဝန်နှစ်ယောက် သူနားလာပြီးငြင်းခုံနေကြ၏။

“အဲသည်လိုမဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ သွေးမလျှောက်တဲ့အပိုင်းက ဒူးအောက်ပိုင်းပဲ၊ ဒူးအောက်ပိုင်းလောက်ဖြစ်ရင် ပြစ်ပါပြီ”

“ကျွန်တော့်ကြုံဖူးသမျှထဲမှာတော့ ဒူးအောက်ပိုင်းဖြစ်လိုက်လည်းနောက်ပိုင်းအပေါ်ထိကို အကြောဆိုင်းလိုက်လာတာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့်အသက်ရှင်ဖို့ဆိုရင် ခါးအောက်ပိုင်းကဖြစ်မှရမှာ”

“ဒူးဗျာ”

“ခါးဗျာ”

“ဒူးဗျာ . . . ကိုင်းလောင်းမလား”

“ခါးဗျာ . . . မယုံရင်ကြည့်၊ သေချာပေါက်ခါးပဲ”

ဆရာဝန်နှစ်ယောက်အကြီးအကျယ် ငြင်းခုံနေရင်းက ခဏငြိမ်သွားကြသည်။ နောက်မှ

“ကဲပါဗျာ . . . ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုအတွက် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်အငြင်းမပွားချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောသလို ဒူးအောက်ပိုင်းပဲဖြစ်ပါစေဗျာ၊ အလုပ်ရှိလို့သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေးဗျာ . . . ဘာမှအရေးမပါတဲ့ ဖြစ်တောက်မှုလေးအတွက် ကျွန်တော်ခံငြင်းနေမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆရာပြောတဲ့ခါးအောက်ပိုင်းက မှန်လောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဪ ဆရာဝန်များ သူဖြစ်နေတဲ့ရောဂါကိုဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတဲ့

သူ့အဖြစ်ကို သူစဉ်းစားမိရင်း ဆရာမလေးမျက်နှာပြင်ယောင်ကာ မျက်ရည်
ကျမိသေး၏။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်လုံးလုံး။

◆ ◆ ◆

မနက်ခင်း၏ လန်းဆတ်သော
အရသာကို အပြည့်အဝခံစားရ၏။ ဆေး
ခန်းပေါ်မှ ဦးခွံ(လိ)လေးပေါ်ထိုင်ပြီး လမ်း
ပေါ်မှဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများကို ငေး
ကြည့်နေမိသည်။ လူများ၏လှုပ်ရှားမှုများ
မှာ သာမန်ထက်ပို၍ ဖျတ်လတ်နေသ
ယောင်ထင်ရ၏။

လက်ထဲရောက်နေသောဆေး
မှတ်တမ်းကို စိတ်မသက်မသာကြည့်ရင်း
က ဆေးရုံရှေ့တွင် စိုက်ထားသော
သစ်ပင်တန်းဖက် အကြည့်ရွှေ့လိုက်

သည်။ လေက ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေးပဲတိုက်ခတ်နေသော်လည်း သစ်ပင်များက ခပ်သွက်သွက်ယမ်းခါနေသည်။

ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးမှာ မြင်နေရသောဘုရားကလေးကို သုလမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ မှုန်ဖွဲ့ဖွဲ့ ခိုးရေစက်များကြားမှုန်တိမှုန်ဝါး မြင်ကွင်းကမမေ့ရက်စရာ။ သူ့ကြည်နူးစွာငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ မည်မျှကြာသည်မသိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေသံကြားမှသူ့အသံပြန်ဝင်သည်။ ခြေသံကလေးလေး မှန်မှန်။

ဒီခြေသံမျိုး ကြားဖူးပါတယ်။

သူ့ဝေဝေဝါနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲထိတ်ခနဲ။ နှလုံးခုန်သံတို့ ပိုမြန်လာသလိုခံစားရ၏။

ကြည့်စမ်း . . . ဆရာမလေး နေရိမ္မန်ပါလား။

ပြုံးချိုသော မျက်နှာကလေးနှင့် သူ့ထံဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာသည်။ အို . . . ဒါဟာ သူ့အတောင့်တဆုံးအိပ်မက်ပါ။

ဆရာမလေး၏ခြေလှမ်းများက အနားရောက်မှဦးတည်ချက်ပြောင်းသွားမည်ဟုသူထင်နေမိသည်။ သို့သော် ဦးတည်ချက်ကလဲ ပြောင်း။ ဆရာမလေး၏အပြုံးများက ပို၍ပင်ချိုမြလှသေး၏။ ဒါဟာအိပ်မက်များလား။

သူ တွေးထင်နေတုန်းမှာပင် ဆရာမလေးက သူ့ရှေ့ရောက်နေပြီ။

“ဇာနည် . . . နော်”

သူ ဆရာမလေးကိုသာငေးကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်စမ်း ဆရာမလေးရဲ့ပါးပြင်ပေါ် ချယ်ရီသီးတွေမှည့်နှမ်းနေပြီ။

“နေကောင်းရဲ့လား”

သူ့နှုတ်လေးကို ဆရာမက သူ့လက်ကလေးနှင့်အုပ်ပြီးမေး၏။

ဆရာမရဲ့ လက်ကလေးကပန်းနှုတ်ရဲ့ရဲ့ ဖောင်းဖောင်းပြည့်ပြည့်ကလေးပါ။ ဆရာမက ရုပ်ရည်နှင့်အသံသာမဟုတ်။ လက်ကလေးမှာပါ ကရုဏာပါကြောင်း သူ့အပြည့်အဝထောက်ခံမိသည်။

ဆရာမလေးက သူ့လက်ကောက်ဝက်မှ သွေးခွန်နှုန်းကို စမ်းပြီး

“ကိုဇာနည်ရဲ့အကြောင်းကို ကိုဇာနည်သူငယ်ချင်းတွေဆီကရော ကိုဇာနည်အမေဆီကပါ သိရပြီးပါပြီ”

သူ့ဆရာမလေးကိုသာငေးနေမိသည်။ လှလိုက်တဲ့ မျက်နှာလေး၊ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ဝင်းဖန်နေတာ။

“တကယ်တော့ဇာနည်ရယ် ကျွန်မအရင်က ယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်ခဲ့ပါဘူး”

ဆရာမလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းအရောင်က အရမ်းလှသည်။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းသားပေါ်မှာမှ အက်ကြောင်းရာကလေးများရှိနေ၏။ လုံးဝဖြူဖျော့မနေ။ ပန်းရောင်တွေသမ်းနေ၏။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဟာ အမြဲတမ်းတည်မြဲနေမယ်လို့ကို မယုံကြည်ခဲ့မိတာပါ”

အရှေ့သွားလေးချောင်းက ညီညီညာညာလေး ပေါက်နေတာပါ။ အဲဒီဘေးက သွားစွပ်လေး။

“ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ရဲစိတ်ဟာ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲနေမယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်လေ။ သူတို့ဟာမိန်းကလေးတစ်ယောက် မြင်ရင်သာယာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကိုရိုးအိသွားရင် နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

ဇာနည် ဘာမှပြန်မပြောမိသေး။ အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ဆရာမလေးကို ငေးနေ၏။ ဆရာမလေးက သူ့နားကြပ်ကလေးကိုတပ်ပြီး ဇာနည်၏ရင်

ဘတ်ကို ညင်သာစွာထောက်၏။ ပြီးနောက်စကားကိုဆက်ပြန်၏။

“အခု ဇာနည်နဲ့တွေ့မှပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မပြောင်းလဲတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကိုတွေ့ရတယ်”

ဆရာမလေးကနားကြပ်ပြန်သိမ်းရင်း သူ့ကိုကြင်နာစွာကြည့်တယ်။

“တကယ်တော့လည်း ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေဟာ ဒီလိုစစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကိုရလင့်နေခဲ့ရသူတွေပါ။ အခုတော့ ကံကောင်းထောက်မပြီး ကျွန်မတွေ့ရပြီလေ”

ဇာနည် ဆရာမလေးရဲ့စကားကို ငေးကြည့်ရင်းနားထောင်နေသည်။ ဆရာမက ရှက်ပြီးလေးပြီးပြီး

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဇာနည်ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီဆေးခန်းကို စရောက်ကတည်းက ဇာနည်နဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး . . ကျွန်မရင်ခုန်ခဲ့ရတာပါ”

ပထမဆုံးအကြိမ်ဆေးခန်း၌ သူနှင့်ဆရာမ မျက်လုံးချင်းဆုံပုံကို ပြန်သတိရမိသည်။

“အခုတော့ကျွန်မသိသွားပါပြီ၊ မပြောင်းလဲတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ဇာနည်ရဲ့အချစ်ကိုလည်း ကျွန်မ ယုံကြည်သွားပါပြီ”

ဇာနည်၏ရင်တို့ တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ခုန်နေ၏။ ဆရာမက ချစ်စဖွယ် ပြုံးရင်း တစ်ဖက်လှည့်ကာ

“ကျွန်မ ကိုဇာနည်ရဲ့အချစ်ကို လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

ဆရာမ၏စကားကြောင့် ဇာနည်ယောင်ပြီး ဦးချ(လ်)ကိုလှမ်းဆုပ်လိုက်မိသည်။ ဆရာမလေးက အရှက်သည်းသလိုဟန်မျိုးနှင့်။

နောက်ပြီး . . တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေသယောင်ထင်ရ၏။

“ကျွန်မ ဇာနည်ကိုပဲလက်ထပ်ဖို့ ဝဉ်းစားနေပြီးပါပြီ”
“ဝါး”

ဆရာမစကားဆုံးသည်နှင့် ဇာနည်၏အာခေါင်ခြစ်ငိုသံ၊ အကျယ်ကြီးမှ အကျယ်ကြီး၊ မျက်ရည်တွေလည်း ချက်ချင်း မရောမရောနှင့်ကျလာ၏။ ဆရာမလေးက အလန့်တကြားဖြင့်

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆရာမလေး၏ အလောတကြီးအမေး၊ ဒါကို ဇာနည်အားရပဲရဲငိုရင်းမှပင်

“ဝါး . . . ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်အောက်ပိုင်းသေတော့မှ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကိုလက်ထပ်မယ်လာပြောနေတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲဗျ၊ ဝါး . . . ဒါ တမင်သက်သက်အားနည်းနေသူ့ကို အနိုင်လာကျင့်တာ၊ ဝါးဟားဟား”

ဇာနည်၏ အက်ကွဲကြွေကွဲသောငိုသံ၊ ဒါကိုဆရာမလေးက မျက်လုံးပြုပြီး

“ဟင် . . . ဘယ်လို . . . ဘယ်လို”

“ဘာ . . . ဘယ်လိုရမှာလဲဗျ၊ မနက်ကပဲ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်အမေကို ခင်ဗျားသားအောက်ပိုင်းသေပြီဗျ၊ ပြန်ကုလို့မရတော့ဘူးဆိုပြီးပြောတာ ကျွန်တော့်နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားတယ်ဗျ၊ အဲဒီ ဆေးစစ်ချက် ဒီမှာရှိတယ် ကျွန်တော်ကြည့်ပြီးပြီး အခုလို ဘာမှလုပ်မရတော့မှ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မယ်လာပြောတာတော့၊ ဒါ ပညာရှိနည်းနဲ့နှိပ်စက်တာ၊ ကြီးကြီးကြီးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ၊ ဝါးအား ပြောမယ်ဆိုလည်း အစကလည်းကလာပြောပါလား၊ ဝါးဟားဟား”

ဇာနည်လုံးဝအငိုမတိတ်တော့၊ ဒါကိုဆရာမလေးက ယောင်

တောင်တောင်နှင့်

“ဟင် . . . အစကတည်းက ကျွန်မမှမသိ”

“ဘာမသိလဲ . . . ခုနကပဲပြောပြီးတော့၊ ဟီး . . . ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ်ဆေးရုံတက်ကတည်းက မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးရင်ခုန်ခဲ့တာ ဆို၊ အဲဒီကတည်းကပြောလိုက်ရင် ပြီးနေပြီဟာကို၊ အခုအောက်ပိုင်းသေမှ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ ဝါးဟားဟား ကြီးကြီး ကြီးနဲ့ လာလိမ့်နေတယ်၊ ဝါး အောက်ပိုင်းသေမှ အဖြေပေးနေရတယ်လို့ ဝါး . . . ဝါး”

ဆေးရုံတစ်ခုလုံး အနည်ငိုသံများနှင့်ဆူညံနေ၏။ တစ်လောကလုံး ကတော့ ခေါင်းခါကြသည်။

◆ ◆ ◆

ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ နေလုံးကြီးဟာ
သွေးစက်တို့ကို ပွေဖက်ရင်း
အလင်းတို့ ပွင့်ဝေစေခဲ့
မြေသားနဲ့တူတဲ့ ဦးခေါင်းကိုလည်း
လူတွေက တူးဆွကြ၊ ထွေးပစ်ကြ၊ စုပုံကြ၊ ဖို့တင်ကြ။

အချစ်အကြောင်း ပြောပြပြန်တော့လည်း
ငါ့အိပ်မက်တွေကို ကရုဏာတွေ မကြပြန်ခဲ့တာ
လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကမဟုတ်ဘူး
ပြီးခဲ့တဲ့ တဒဂ်နွေကလည်းမဟုတ်ဘူး
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကလည်းမဟုတ်ဘူး
ကိုယ်ကျိုးရှာနေတဲ့ ဒီနေ့မှာပဲ
ငါဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေ ကိုယ်ကျိုးနည်းနေတာ။

“ကျွန်တော် သေခဲ့ပြီ”

ကျွန်တော်သေခဲ့ကြောင်းကို လူတွေသိပ်မခံစားရအောင် ဟိုးစေခြင်းကတည်းက ပြောပြထားပြီးသားပါ။

ကျွန်တော့် အဖြစ် အပျက်ကို မျက်ရည်တိုင်းဝိုင်းနှင့် ခံစားရမည်စိုး၍ ကျွန်တော်အစကတည်းက ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူ့ဘဝတွင် လူတိုင်းတစ်ခါသေသွားကြဖူးကြပေမည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ထူးဆန်းစွာ

သုံးခါသေခဲ့ပါသည်။ ပထမတစ်ခါက အောက်ပိုင်းသေခြင်းဖြစ်ပြီး ဂုတိယအခါက အိမ်ထောင်ပြုသည့်အပိုင်းကိစ္စသေခြင်းဖြစ်ကာ၊ တတိယအကြိမ်၌ အသက်ပါထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏သေခြင်း၌ တွေးထင်ခဲ့သလို ဥပစ္ဆေဒကကံနှင့်သေဆုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးရောဂါအပါအဝင် အချစ်နာကျခြင်းတည်းဟူသော ရောဂါတစ်မျိုးတိုး၍ ကိုးဆယ့်ခုနစ်ပါးရောဂါဖြင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်၏။ ဟုတ်ပါသည်။ လူ့ဘဝရလာဒ်ကံ၌ ကျွန်တော် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သေဆုံးခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အချစ်အတွက်ခိုက်ရန်ဖြစ်၍သေဆုံးခြင်း၊ အချစ်ကိုရယူရန် အဓမ္မကြံစည်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကြိုးစားရင်းနှင့်ပင် အသက်ကတဖြည်းဖြည်းလေး လုံးပါးပါး၍ထွက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ငှက်တွေက ယုံရင်းသေကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြံရင်းနှင့်ပင် သေခဲ့ရသည့်အတွက် လွန်စွာ ‘မသာ’ဂုဏ်တက်သည်ဟုထင်ပါသည်။

သေပန်းပွင့်၏။ လူတကာနှုတ်ဖျား ရေပန်းစား၏။ အမေကိုယ်တိုင်မှပင်

“သေတာပဲ အေးပါတယ်တော်”

ဟုပင် မကြာခဏဂုဏ်ပြ ရေရွတ်နေရသည်။

တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဤသည်မှာလည်း ကျွန်တော်အသက်ရှင်စဉ်အချိန်၌ဖြစ်ပါက ဆရာမလေးအား ကျိုးနွံစွာ တောင်းပန်မိမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဘာမှမပြောနိုင်သော အခြေအနေ၌ဖြစ်နေသည့်အတွက် မည်သို့မှတောင်းပန်ရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်၏အသုဘကားနှင့် ကျွန်တော်ချစ်သော ဆရာမလေးတို့၏ မင်္ဂလာတေးတို့လမ်းမှာထိပ်တိုက်ဆုံပြီး ကျွန်တော်အသုဘ

ကားတစ်နေ့၌ ဆရာမလေးတို့၏ မင်္ဂလာကား ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပေးလိုက်ရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ချစ်သော ဆရာမလေးက ကျွန်တော်ကို ခါးအောက်ပိုင်းမှဖြတ်ရန် လောင်းကြေးထပ်ခဲ့သော ဒေါက်တာကိုကြီးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သော မင်္ဂလာနေ့ပင်။ ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်တော်အသုဘကားနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံလိုက်ခြင်းအတွက် ဆရာမစိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်၍ တောင်းပန်ခြင်းပင်။

ကားကို အခေါင်းထဲမှ အငြိန်သားအိပ်စက်စီးရသော ကျွန်တော်အတွက်နှင့် ထိုင်လျက်ကသိကအောင်စီးကြရရှာသော အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံတို့ အမင်္ဂလာကြုံရခြင်းက လွန်စွာအားနာဖို့ကောင်းပါသည်။ ဒီနေရာမှလည်း အဖြစ်အပျက်များအရ ကျွန်တော်ကမထင်မှတ်ပဲ ဆရာမလေးအပေါ် အသာစီးယူမိလျက်သားဖြစ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်၏ အသုဘကားက ဆရာမလေး၏ မင်္ဂလာကားနှင့် မင်္ဂလာရှိစွာဆုံရချိန်တွင် ဆရာမလေး၏မင်္ဂလာကားက ကျွန်တော်အသုဘကားနှင့် မင်္ဂလာမဲ့စွာ ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုဆုံတွေ့နိုင်မှန်း ကျွန်တော်ကြိုသိခဲ့လျှင် ကျွန်တောတစ်ရက်စောသေပေးပါသည်။ ထိုထက်မကလည်း ဆရာမလေးဆန္ဒသာရှိပါက စောသေပေးနိုင်ပါသေးသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်မသိလိုက်ဘဲ ဖြစ်ရသော ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်ဆရာမလေးကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်

ယခုများ ကျွန်တော်ချစ်သော ဆရာမလေး နေ့စဉ်အား မိတ်ဆွေတို့ တွေ့ရှိခဲ့ပါက မသာကိုယ်စား

“ဤကိစ္စမှာ ဇာနည်မသိခဲ့၍ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ကြောင်းနှင့် ဤကဲ့သို့

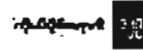
ထိပ်တိုက်ဆုံနိုင်မှန်းသိလျှင် သူဆရာမအကျိုးအတွက်စောသေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း”

သိသာရန် တောင်းပန်ပေးကြပါလို့ အနူးအညွတ်မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဇာနည်

ခေတ္တ-တမလွန်

ကျွန်တော့်ရဲ့ဇာတ်ကောင် သေ
ခဲ့ပါပြီ။

ဒါကိုလည်းကျွန်တော် ဝတ္ထုအ
ဖွင့်ကတည်းက ပြောခဲ့ပြီးသားပါ။

နောက်မဟုတ်လျှင် လွန်စွာ
ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသောဝတ္ထုကြီးကို မျက်
ရည်တဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဖတ်နေရမှာစိုးလို့ပါ။

သူဟာ အမှန်တကယ် အချစ်
ကြောင့်သေခဲ့တဲ့မသာအစစ်ပါ။ မိတ်ဆွေ
တို့အနီးအနားမှာ ဒါမျိုးကို ကြုံဖူးခြင်းရှိ
ချင်မှရှိမှာပါ။ (ရှိလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။)

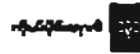
သူ သေဆုံးချိန်မှာ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးဆရာမလေးနေရီမွန်က အမှန်
တကယ် မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပါပြီ။

ဆရာမလေးမင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာပဲ ကံဆိုးသည်လား။ကံကောင်း
သည်လားမသိရဘဲ ဇာနည်ရဲ့အသုဘကားနဲ့ (ဝိပ်တိုက်ဆုံဖြစ်အောင်ဆုံ
လိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါကို ဇာနည်ကသူချစ်သော ဆရာမလေးနေရီမွန်ကို
နောက်ဆုံးအကြိမ်မြင်တွေ့ရခြင်းလို့ မိတ်ဆွေတို့ထင်ကြပေလိမ့်မယ်။မဟုတ်
သေးပါခင်ဗျား။ နောက်ဆုံးရဲ့ပထမတွေ့ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်အဲလိုဆိုလိုက်လို့ မိတ်ဆွေတို့နားထဲ ရှုပ်သွားပါလိမ့်
မယ်။ မရှုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျား။

ဇာနည်သေဆုံးသွားတာမှန်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်အ
ပျက်တွေ့ရှိပါသေးတယ်။ ဇာတ်က ခုမှစပါပြီ။

သားတော်မောင်ဇာနည် ဆုံးပြီး
ကတည်းက ဒေါ်ဆွေသန်းအိမ်ထဲမှအိမ်
ပြင်မထွက်တာကြာခဲ့ပြီ။ သည်နေ့ကျမှ
မထွက်မဖြစ်ကိစ္စများကြောင့် ဖြို့ထဲထွက်
လာ၏။

မထွက်မဖြစ် ကိစ္စဆိုသည်မှာ
အိမ်မှာဇာနည်မရှိကတည်းက သည်အ
တိုင်းထားခဲ့သည့်အရာများမှာ ပျက်စီးယို
ယွင်းကုန်ပြီ။

ရေပိုက်တွေလည်း ပေါက်ကုန်
ပြီ။ နေသန့်ထဲမှဘီရိုကြီးလည်း ပြိုကျ

မတတ် ယိုင်ခဲ့နေပြီ။ ခန်းဆီးလိုက်ကာများလည်း ညစ်ထေးနွမ်းဖတ်နေပြီ။
ကြမ်းခင်းကော်ဇောတွေလည်း ပေါက်ပြဲကုန်ပြီ။ ပြောရလျှင် အများကြီး။
ထို့ကြောင့် အိမ်အတွင်းပြန်လည်ပြင်ဆင်နိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်း
များဝယ်ယူနိုင်ရန်ပစ္စည်းအစုံအလင် တစ်ခါတည်းရသောဈေးသို့ ထွက်ခဲ့
ခြင်းပင်။

ဈေးရောက်တော့လည်း ဘယ်ကစ၍ ဘယ်လိုသွားရမှန်းမသိ
တော့။ ဈေးကမရောက်တာ ကြာမှကိုး။

ဤသို့ဖြင့် ယောင်လည်လည်နှင့် ဈေးရှေ့ရပ်နေတုန်းမှာပင်. . .

“ဟယ် . . . ဒီသားလေးကတော့ကွယ်”

ဟူသော ရင်းနှီးသည့်အသံကြားလိုက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့. . .

“ဆရာမလေးနေရီမွန်”

ဟုတ်ပါသည်။ ဆရာမလေး နေရီမွန်ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ပွေ့ချီ
ရင်း အလုပ်များနေသည်။

“ဆရာမလေး”

ဒေါ်ဆွေသန်းခေါ်သံကြောင့် နေရီမွန်မော့ကြည့်၏။ သူ့ခမျာဝေ
ဝေါဖြစ်နေပုံရ၏။

“ဆရာမလေးမမှတ်မိဘူးလား။ ကျွန်မ ဇာနည်အမေလေ”

ဇာနည်အမေအသံကြားတော့မှ ဆရာမလေးဝမ်းသာအားချဖြင့်

“ဪ . . . မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ အန်တီ နေကောင်းတယ်မဟုတ်
လား”

ဆရာမလေးခမျာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေမေ့တုန်ပြီထင်၏။ ဒေါ်ဆွေသန်း
ကပြုံးရယ်၍ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒါက သားလေးလား”

ဒေါ်ဆွေသန်းအမေးကို ဆရာမလေးက နှစ်ခြိုက်စွာရယ်မောရင်း

“ဟုတ်တယ် အန်တီရေ ယောက်ျားလေးလေ၊ ဆိုးသလားမမေးနဲ့

တာတေ့ကိုလဲနေတာပဲ”

ဆရာမလေးက သူ့သားဆိုးတာကိုပင် ဂုဏ်ယူဟန်နှင့်ပြော၏။

ဒေါ်ဆွေသန်းကိုမြင်တော့ကလေးက လက်ကမ်းယေးရင်းရယ်၏။ နောက်
ကျောကိုတွန့်၍ ဒေါ်ဆွေသန်းဆီလိုက်ရန်ပြင်၏။

“အဲ လိုက်မယ်တဲ့၊ အန်တီဆီကိုလိုက်မယ်တဲ့၊ အောင်မယ်
အမျိုးတွေတာကျနေတာပဲ၊ ရယ်နေလိုက်တာ တခြားသူတွေဆို ဘယ်သူမှ
ခေါ်လို့မရဘူး၊ အတင်းချီရင် ကိုက်တော့တာပဲ”

ဆရာမ၏ဝမ်းသာအားရစကားသံ၊ ဒေါ်ဆွေသန်း ကလေးငယ်ကို
လက်ကမ်းရင်း

“ဟင် . . . သားလေးက လိုက်မယ်တဲ့လား၊ လာလာ . . . ဟင်”

သူ့ဆီလိုက်လာသော ကလေးမျက်နှာကိုမြင်တော့ ဒေါ်ဆွေသန်း
အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။ နောက်စိတ်ထဲတွင်လည်း

“ဒီမျက်ခွက်မျိုး ငါမြင်ဖူးပါတယ်”

ဟူ၍ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ၏။ ဒါကို ဘေးနားကဆရာမလေးက ရယ်
ရင်း

“ထူးဆန်းတယ်တော့၊ သားက ဘယ်သူခေါ်ခေါ်မလိုက်ဘူး၊
ဘယ်လောက်ထိလဲဆို သူ့အဖေမျက်နှာမြင်ရင်ကို တူးတူးခါးခါးငိုတာပဲ
ကျွန်မအနားကကို ဘယ်တော့မှမခွာဘူး”

ဆရာမလေးစကားကိုနားထောင်ပြီး ဒေါ်ဆွေသန်း မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ကလေးကို ပြန်မူကြည့်သည်။ ကလေးကတော့ ဝမ်းသာအားရပြီးပြီး

သူ့ကိုသာစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒေါ်ဆွေသန်းက မသက်သာစွာဖြင့်

“ကလေးက ဟိမ်မှာရော ငြိမ်ရဲ့လား”

ဆရာမလေးထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။ မျက်နှာကပြုံးဆဲ၊ သူ
သားအကြောင်းပြောရမည်ဆို၍ ပုံပြင်ကောင်းတစ်ပုဒ်ပြောရသကဲ့သို့ ဂုဏ်
ယူနေပုံရ၏။

“ဟင်း . . . ဆော့တာကတော့ ခြောင်းဆန်နေတာပဲ အန်တီရေ
ဘယ်အချိန်မှမငြိမ်ဘူး၊ သူ့အဖေမြင်ရင်လည်း သံကုန်ခြစ်ငိုတာပဲ၊ လူဝင်
စားလေးလားမသိပါဘူး အန်တီရယ်၊ လက်မောင်းမှာလည်း အမှတ်ကလေး
နဲ့”

ဒေါ်ဆွေသန်းက ဆရာမလေးလှန်ပြသော သူ့သားလတ်မောင်းမှ
အမှတ်ကလေးကိုမြင်တော့ ကလေးကို ကိုင်ပေါက်မိမတတ် လန့်သွား၏။

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ဟိုကောင် . . . ဟိုခုကွကောင်၊ ဇာနည်
အမှတ်”

ကလေးကတော့ တခပ်ခပ်ရယ်လို့ . . .

ဆရာမလေးကလည်း အံ့သြပြီးပြီးလို့ . . .

ဒေါ်ဆွေသန်းသာ မျက်လုံးပြူးပြီးတောင့်လို့ . . .

လ : ၀၁ : ၅၁ ကြို : ၀၁ : လျက်

အကြည်ထက်